

První Samuelova

¹ Byl muž nějaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim, jehož jméno bylo Elkána, syn Jerochama, syna Elihu, syna Tohu, syna Zuf Efratejského. ² A ten měl dvě ženy, jméno jedné Anna, a jméno druhé Penenna. Měla pak Penenna děti, ale Anna neměla dětí. ³ I chodíval muž ten z místa svého každého roku, aby se klaněl a obitoval Hospodinu zástupů, do Sílo, kdež byli dva synové Elí, Ofni a Fínes, kníží Hospodinovi. ⁴ Když pak přišel den, v němž obitoval Elkána, dal Penenni manželce své, a všem synům i dcerám jejím díly. ⁵ Ani pak dal díl jeden výborný, nebo Annu miloval, ale Hospodin zavěel byl život její. ⁶ Přesto kormoutila ji také velmi protivnice její, toliko aby ji popouzela, proto že Hospodin zavěel byl život její. ⁷ To když činíval každého roku, a Anna též chodívala do domu Hospodinova, tak ji kormoutívala protivnice; ona pak plakávala a nic nejídala. ⁸ Tedy řekl jí Elkána muž její: Anna, proč pláčeš? A proč nejíš? Proč tak truchlí srdce tvé? Zdalíž já nejsem tobě lepší nežli deset synů? ⁹ Vstala tedy Anna, když pojedli v Sílo a napili se; a Elí kněz seděl na stoličce u večeje chrámu Hospodinova. ¹⁰ Ona pak jsuci v hořkosti srdce, modlila se Hospodinu a plakala velmi. ¹¹ A učinila slib, ōkuci: Hospodine zástupů, jestliže vzhledneš na trápení dívky své a rozpomeneš se na mne, a nezapomeneš na dívku svou, ale dáš služebnici své plod pohlaví mužského: tedy dám jej tobě, Hospodine, po všechny dny života jeho, a bŕitva nevejde na hlavu jeho. ¹² I stalo se, když se dlouho modlila před Hospodinem, že Elí pozor měl na ústa její. ¹³ Ale Anna mluvila v srdci svém; toliko rtové její se hýbali, hlasu pak jejího nebylo

slyšeti. I domníval se Elí, že by opilá byla. ¹⁴ Protož øekl jí Elí: Dlouho-liž budeš opilá? Vystořizvij z vína svého. ¹⁵ Odpovídila Anna, økuci: Nikoli, pane mùj, žena jsem ducha truchlivého, ani vína ani nápoje opojného jsem nepila, ale vylila jsem duši svou pøed Hospodinem. ¹⁶ Nepøirovnávejž dìvky své k ženì bezbožné, nebo z velikého myšlení a hoøkosti své mluvila jsem až dosavad. ¹⁷ Jíž odpovìdil Elí, øka: Jdiž u pokoji, a Bùh Izraelský dejž tobì k prosbì tvé, zaè jsi ho prosila. ¹⁸ I øekla: Ó by našla dìvka tvá milost pøed oèima tvýma! Tedy odšedši žena cestou svou, pojedla, a tváø její nebyla více smutná. ¹⁹ I vstali velmi ráno, a poklonu uèinivše pøed Hospodinem, navrátili se, a pøišli do domu svého do Ramata. Poznal pak Elkána Annu manželku svou, a Hospodin rozpomenul se na ni. ²⁰ I stalo se po vyplnìní dnù, jakž poèala Anna, že porodila syna, a nazvala jméno jeho Samuel; nebo øekla: Vyprosila jsem ho na Hospodinu. ²¹ Šel pak muž ten Elkána se všì èeledí svou, aby obìtoval Hospodinu obìt výroèní a slib svùj. ²² Ale Anna nešla, nebo øekla muži svému: Až odchovám dìtì, tehdy povedu je, aby ukáže se pøed Hospodinem, zùstalo tam na vìky. ²³ I øekl jí Elkána muž její: Uèiò, což' se dobrého vidí, zùstaò, dokudž neodchováš jeho. Ó by toliko utvrdil Hospodin slovo své! A tak zùstala žena, a krmila syna svého, až jej i odchovala. ²⁴ Potom, když ho odchovala, vedla jej s sebou, se tømi volky a jednou efi mouky a nádobou vína, i uvedla jej do domu Hospodinova v Sílo; dìtì pak ještì bylo malé. ²⁵ Tedy zabili volka a pøivedli dìtì k Elí. ²⁶ Ona pak øekla: Poslyš mne, pane mùj. Jako jest živa duše tvá, pane mùj, já jsem žena ta, kteráž jsem stála tuto s tebou, modleci se Hospodinu. ²⁷ Za toto dìtì jsem prosila, a dal mi Hospodin k prosbì mé to, èehož jsem prosila od niho. ²⁸ Protož

já také oddávám jej Hospodinu; po všechny dny, v nichž živ bude, oddaný^t jest Hospodinu. A uèinil tu poklonu Hospodinu.

2

¹ I modlila se Anna a øekla: Zplésalo srdce mé v Hospodinu, a vyzdvižen jest roh můj v Hospodinu; rozšíøila se ústa má proti nepøáatelùm mým, nebo rozveselila jsem se v spasení tvém. ² Není^t žádný tak svatý jako Hospodin; nýbrž žádného není kromì tebe, není^t žádný tak silný jako Bùh náš. ³ Nemluvtež již více hrdì, a nevycházej z úst vašich slovo pyšné; nebo Bùh silný vševìdoucí jest Hospodin, a usilování jeho jemu nepochybují. ⁴ Luèišti i silní potøíni jsou, a mdlí opásání jsou silou. ⁵ Sytí z chleba jednají se k dílu, a hladovití pøestali laènitì, tak že neplodná porodila sedmero, a kteráž mnoho dítí mila, zemdlena jest. ⁶ Hospodin umrtvuje i obživuje, uvodí do pekla i vyvodí. ⁷ Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje i povyšuje. ⁸ Nuzného vyzdvihuje z prachu, a z hnoje vyvyšuje chudého, aby je posadil s knížaty, a stolici slávy dìdièní jim dal; nebo Hospodinovy jsou stìžeje zemì, na nichž založil okršlek. ⁹ On^t ostøíhá noh svatých svých, ale bezbožní ve tmì umlknou; nebo ne v síle záleží síla èlovìka. ¹⁰ Kteøíž se protiví Hospodinu, setøíni budou, na takové s nebe høímati bude. Hospodin souditi bude konèiny zemì, a dá sílu králi svému, a vyvýší roh pomazaného svého. ¹¹ I navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a pacholátko pøisluhovalo Hospodinu pøi knìzi Elí. ¹² Synové pak Elí byli bezbožní, a neznali Hospodina. ¹³ Nebo tìch kníží obyèej pøi lidu byl: Kdokoli obitoval obìt, pøicházel knížský mládenec, když se maso vaøilo, maje v ruce své hák tøízubý, ¹⁴ A vrazil jej do nádoby neb do kotlíku, neb do pánve, aneb do hrnce, a cokoli

zachytil hák, to sobì bral knìz. Tak èinivali všemu lidu Izraelskému, kteøíž tam pøicházeli do Sílo. ¹⁵ Nýbrž, prvé než tuk zapalovali, pøicházel mládenec knížský a øíkal èlovìku, kterýž obìtoval: Dej masa, a[†] upeku knìzi, nebo nevezme od tebe masa vaøeného, ale surové. ¹⁶ Jemuž odpovìdìl-li èlovìk ten: Nech[†] jest prvé zapálen tuk, a potom vezmeš sobì, èehož žádá duše tvá, on øíkal: Nikoli, ale dej hned; jestliže pak nedáš, mocí vezmu. ¹⁷ I byl to høích mládencù tìch pøed Hospodinem velmi veliký; nebo pohrdali lidé obìtmi Hospodinovými. ¹⁸ Samuel pak pøisluhoval pøed Hospodinem, mládenèek, odìný jsa efodem lnìným. ¹⁹ A matka jeho dìlávala mu suknièku malou, a pøinášela jemu každého roku, když pøicházela s mužem svým k obìtování obìti výroèní. ²⁰ I požehnal Elí Elkánovi a manželce jeho, øka: Dejž tobì Hospodin símì z ženy této za oddaného, kteréhož jsi vyžádal na Hospodinu. I odešli na místo své. ²¹ Tedy navštívil Hospodin Annu, kteráž poèala a porodila tøi syny a dvě dcery. Ale mládenèek Samuel rostl pøed Hospodinem. ²² Elí pak byl starý velmi a slyšel všecy vìci, kteréž èinili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali s ženami, kteréž pøisluhovaly u dveøí stánku úmluvy. ²³ I øekl jim: Proè èiníte takové vìci? Nebo já slyším zlé slovo o vás ode všeho lidu tohoto. ²⁴ Nikoli, synové moji, nebo[†] není dobrá povìst, kterouž já slyším, že odvracíte lid Hospodinùv. ²⁵ Zhøeší-li èlovìk proti èlovìku, souditi ho bude soudce; pakli kdo zhøeší proti Hospodinu, kdo se zasadí o niho? Ale neuposlechli hlasu otce svého, nebo je chtìl zbítì Hospodin. ²⁶ Ale mládenèek Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož pøed Hospodinem, tak i pøed lidmi. ²⁷ I pøišel muž Boží k Elí a øekl jemu: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsem se patrnì nezjevìl domu otce tvého, když byli v Egyptì, v domì Faraonovì? ²⁸ A vyvolil jsem ho sobì ze

všech pokolení Izraelských za kníže, aby obitoval na oltáři mém, a aby kadil vonnými věcmi a nosil efod přede mnou; dal jsem také domu otce tvého všechny ohnivé oběti synů Izraelských. ²⁹ Proč pošlapáváte oběť mou, i suchou oběť mou, kterouž jsem přikázal v přibytku tomto? A více ctil syny své nežli mne, abyste tyli prvotinami všech obětí suchých Izraele lidu mého. ³⁰ Protož praví Hospodin Bůh Izraelský: Ťekl⁴ jsem byl zajisté, dům tvůj a dům otce tvého přisluhovati měl přede mnou až na věky, ale nyní praví Hospodin: Odstup to ode mne; nebo těch, kteříž mne ctí, počtím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání přijdou. ³¹ Aj, dnové přicházejí, že odetnu rámě tvé a rámě domu otce tvého, aby nebylo starce v domě tvém. ³² A viděti budeš protivníka v přibytku Páně, ve všem, čehož Bůh štídě udělení bude Izraelovi, aniž bude starce v domě tvém po všechny dny. ³³ A ačkoli nevyhladím do konce muže od oltáře svého, abych trápil oči tvé a bolestí ssuzoval duši tvou, všechno však množství domu tvého zemrou v věku vyspílém. ³⁴ A to miž za znamení, což přijde na dva syny tvé, Ofni a Fínsa: oba jednoho dne umrou. ³⁵ Vzbudím pak sobě kníže věrného, kterýž vedlé srdce mého a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdílám jemu dům stálý, aby přisluhoval před pomazaným mým po všechny dny. ³⁶ A bude⁴, že kdožkoli pozůstane z domu tvého, přijde, aby se poklonil jemu, pro peněz stříbrný a pro skyvu chleba, a ťekne: Připus⁴ mne, prosím, k jedné ťědi kněžské, abych jedl chléb.

3

¹ Mládeněk pak Samuel přisluhoval Hospodinu při Elí, a oče Hospodinova byla vzácná v těch dnech, aniž bývalo viděti zjevného. ² Stalo se pak jednoho dne, když Elí ležel na místě svém, (a již byl počal scházeti na oči,

a nemohl vidìti), ³ Samuel také spal, a svìtlo Boží ještì zhašeno nebylo v chrámì Hospodinovi, v nìmž byla truhla Boží, ⁴ Že zavolal Hospodin Samuele. Kterýž øekl: Teï jsem. ⁵ I bižel k Elí a øekl: Teï jsem, nebo jsi mne volal. I odpovìdil: Nevolal jsem, jdi zase spátì. Kterýž odšed, spal. ⁶ Opìt pak Hospodin zavolal Samuele. A vstav Samuel, šel k Elí a øekl: Teï jsem, nebo jsi mne volal. I odpovìdil: Nevolal^t jsem, synu mùj; jdi zase, spi. ⁷ Samuel pak ještì neznal Hospodina, a ještì nebyla mu zjevena øeè Hospodinova. ⁸ Tedy opìt Hospodin zavolal Samuele po tøetí. Kterýžto vstav, šel k Elí a øekl: Teï jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozumìl Elí, že byl Hospodin volal mládence. ⁹ I øekl Elí k Samuelovi: Jdi, spi, a bude-li ti volati, øekneš: Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvùj. Odšel tedy Samuel, a spal na místì svém. ¹⁰ I pøišel Hospodin, a stál a zavolal, jako i prvè, a øekl: Samueli, Samueli! Odpovìdil Samuel: Mluv, nebo slyší služebník tvùj. ¹¹ I øekl Hospodin Samuelovi: Aj, já uèiním vìc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho. ¹² V ten den uvedu na Elí všechno to, což jsem mluvil proti domu jeho; poènu^t i dokonám. ¹³ A ukáži jemu, že já soudím dùm jeho až na vìky pro nepravost, o níž vidìl; nebo znaje, že na se zloøeèenství uvodí synové jeho, a však nezbránil jim. ¹⁴ A protož jsem zapøisáhl domu Elí, že nebude vyèiština nepravost domu Elí žádnou obití, ani obití suchou až na vìky. ¹⁵ I spal Samuel až do jitra, a otevøel dvéøe domu Hospodinova; ostýchal se pak Samuel oznámiti Elí toho vidiní. ¹⁶ Tedy povolal Elí Samuele a øekl: Samueli, synu mùj. Kterýž odpovìdil: Teï jsem. ¹⁷ I øekl: Jaká jest to øeè, kterouž mluvil tobì? Netaj medle pøede mnou. Toto uèiò tobì Bùh a toto pøidej, jestliže co zatajíš pøede mnou ze všech slov, kteráž mluvil tobì. ¹⁸ A tak oznámil jemu Samuel všechna slova, a nièeho

nezatajil pøed ním. A on øekl: Hospodin⁺ jest, nech⁺ uèiní, což ráeí. ¹⁹ Rostl pak Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil padnouti žádnému slovu jeho na zem. ²⁰ Z èehož poznal všecken Izrael od Dan až do Bersabé, že Samuel jest vìrný prorok Hospodinùv. ²¹ Nebo se jemu i potom ukazoval Hospodin v Sílo, jakož se byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo, skrze øeè Hospodinovu.

4

¹ I stalo se vedlé øeèi Samuelovy všemu lidu Izraelskému. Nebo když vytáhl Izrael proti Filistinským k boji, a položili se pøi Eben-Ezer, Filistinští pak položili se v Afeku; ² A když se sšikovali Filistinští proti Izraelovi, a již se potýkali: poražen jest Izrael od Filistinských, tak že jich zbito v té bitvì na poli takmìø ètyøi tisíce mužù. ³ I navrátil se lid do stanù, a øekli starší Izraelští: Proè nás dnes Hospodin porazil pøed Filistinskými? Vezmìme k sobì z Sílo truhlu smlouvy Hospodinovy, a⁺ pøijde mezi nás, a vysvobodí nás z rukou nepøátel našich. ⁴ Poslal tedy lid do Sílo, a vzali odtud truhlu smlouvy Hospodina zástupù, sedícího na cherubínech. Byli také tam dva synové Elí s truhlou smlouvy Boží, Ofni a Fínes. ⁵ Když pak pøinesena byla truhla smlouvy Hospodinovy do vojska, zkøikl všecken Izrael s velikým plésáním, až zemì vznikla. ⁶ Uslyševše pak Filistinští hluk plésání, øekli: Jaký jest to hlas výskání velikého tohoto v vojšti Hebrejském? I poznali, že truhla Hospodinova pøišla do vojska. ⁷ Protož báli se Filistinští, když praveno bylo: Pøišel Bùh do vojska jejich; a øekli: Bìda nám, nebo nebylo prvé nic k tomu podobného. ⁸ Bìda nám! Kdo nás vysvobodí z ruky těch bohù silných? Ti⁺ jsou bohové, kteøíž zbili Egypt všelikou ranou i na poušti. ⁹ Posilòte se a buíte muži, ó Filistinští, abyste nesloužili tím Hebrejským, jako oni sloužili vám;

buítež tedy muži a bojujte. ¹⁰ Bojovali tedy Filistinští, a poražen jest Izrael, a utíkali jeden každý do stanu svého. I byla ta porážka veliká velmi, nebo padlo z Izraele tøidceti tisíc piších; ¹¹ Také truhla Boží vzata, a dva synové Elí zabiti, Ofni a Fínes. ¹² Bìže pak jeden Beniaminský z bitvy, pøišel do Sílo téhož dne, maje roucho roztržené a hlavu prstí posypanou. ¹³ Pøišel tedy, a aj, Elí sedil na stolici pøi cestì, hledì, nebo srdce jeho lekalo se za truhlu Boží; a když všel muž ten, a oznámil v mìstì, kvílilo všecko mìsto. ¹⁴ A uslyšev Elí hlas køiku toho, øekl: Jaký jest to hlas hømotu tohoto? Muž pak ten pospíchaje, pøibìhl, aby oznámil Elí. ¹⁵ (A byl Elí v devadesáti a osmi letech; oèi také jeho byly již pošly, a nemohl vidìti.) ¹⁶ I øekl muž ten k Elí: Já jdu z bitvy, z bitvy zajisté utekl jsem dnes. I dí jemu on: Co se tam stalo, mùj synu? ¹⁷ Odpovìdìl ten posel a øekl: Utekl Izrael pøed Filistinskými, také i porážka veliká stala se v lidu, ano i oba synové tvoji zabiti jsou, Ofni a Fínes, a truhla Boží jest vzata. ¹⁸ I stalo se, že jakž jmenoval truhlu Boží, spadl Elí s stolice nazpìt pøi úhlu brány, a tak zlomiv šíji, umøel; nebo byl muž starý a tižký. On soudil Izraele ètyøidceti let. ¹⁹ Nevìsta pak jeho, manželka Fínesova, jsuc tìhotná a blízká porodu, uslyševši také tu povìst, že by truhla Boží vzata byla, a že umøel tchán její i muž její, sklonila se a porodila; nebo se oboøily na ni úzkosti její. ²⁰ A v ten èas, když ona umírala, øekly, kteréž stály pøi ní: Neboj se, však jsi porodila syna. Kteráž nic neodpovìdìla, aniž toho pøipustila k srdci svému. ²¹ I nazvala dítì Ichabod, økuci: Pøestìhovala se sláva z Izraele; proto že vzata byla truhla Boží, a umøel tchán i muž její. ²² Protož øekla: Pøestìhovala se sláva z Izraele, nebo vzata jest truhla Boží.

1 Samuelova 5:1 9 1 Samuelova 5:12

5

¹ Filistinští pak vzali truhlu Boží, a zanesli ji z Eben-Ezer do Azotu. ² Vzali tedy Filistinští truhlu Boží, a vnesli ji do domu modly Dágon, a postavili ji vedlé Dágonu. ³ A když Azotští na zejtøí ráno vstali, aj, Dágon povalený ležel tváøí svou na zemi pøed truhlou Hospodinovou. I vzali Dágonu a postavili jej na místo jeho. ⁴ A když opit ráno nazejtøí vstali, aj, Dágon, jakž upadl, ležel tváøí svou na zemi pøed truhlou Hospodinovou; hlava pak Dágonova a obì dlanì rukou jeho odražené byly na prahu, jen ho špalek zùstal. ⁵ Protož kníží Dágonovi a všickni, kteøíž vcházejí do domu Dágonova, nešlapají na prah Dágonùv v Azotu až do tohoto dne. ⁶ Tedy ztížena jest ruka Hospodinova nad Azotskými, a pohubila je, (nebo ranila je neduhy na zadku), Azot i konèiny jeho. ⁷ Vidouce pak muži Azotští, co se dìje, øekli: Nech^t nezùstává truhla Boha Izraelského u nás, nebo tížká jest ruka jeho proti nám, a proti Dágonovi bohu našemu. ⁸ I obeslali a shromáždili všecha knížata Filistinská k sobì, a øekli: Co uèiníme s truhlou Boha Izraelského? Odpovìdili: Nech^t jest doprovovena do Gát truhla Boha Izraelského. I zprovodili tam truhlu Boha Izraelského. ⁹ Stalo se pak, když ji vyprovázeli, že ruka Hospodinova pøikroèila k místu trápením velikým velmi, a ranila muže místa od malého až do velikého, a nametalo se jim v tajných místech plno vøedù. ¹⁰ Z té pøìèiny poslali truhlu Boží do Akaron. A když pøišla truhla Boží do Akaron, zkøikli Akaronští, økouce: Zprovodili k nám truhlu Boha Izraelského, aby nás pomøøili i náš lid. ¹¹ Protož poslavše, shromáždili všecha knížata Filistinská, a øekli: Odešlete truhlu Boha Izraelského, a^t se navrátí na místo své, a nezmoøí nás i lidu našeho. Nebo bylo trápení smrtelné po všem tom místì, a velmi tížká byla ruka Boží tam. ¹² Muži pak, kteøíž nezemøeli, ranìni byli neduhy na

zadku, tak že kòik mìsta vstupoval až k nebi.

6

¹ Byla pak truhla Hospodinova v krajinì Filistinské za sedm mìsícù. ² Tedy Filistinští povolavše kníží a hadaèù, øekli: Co uèiníme s truhlou Hospodinovou? Oznamte nám, kterak bychom ji odeslali na místo její? ³ Kteòíž odpovìdili: Jestliže odešlete truhlu Boha Izraelského, neodsìlejte jí prázdné, ale všelijak dejte jí obìt za provinìní; tehdy uzdraveni budete, a poznáte, proè ruka jeho neodešla od vás. ⁴ I øekli: Jakáž jest to obìt za hòích, kterouž jí dáti máme? Odpovìdili: Vedlé poètu knížat Filistinských pìt zadkù zlatých a pìt myší zlatých; nebo rána jednotejná jest na všechnìch, i na knížatech vašich. ⁵ Udìláte tedy podobenství zadkù svých a podobenství myší svých, kteréž pokazily zemi, i dáte slávu Bohu Izraelskému; snad pozlehèí ruky své nad vámi, i nad bohy vašimi a nad zemí vaší. ⁶ A proè obtížíujete srdce svá, jako jsou obtížili Egyptští a Faraò srdce své? Zdaliž, když divné vìci prokázal pøi nich, nepropustili jich, a oni odešli? ⁷ A protož udìlejte vůz nový jeden a vezmìte dvě krávy otelené, na kteréž jha nebylo vzkládáno, a zapøáhnìte ty krávy do vozu, a zavøete telata jejich doma, aby za nimi nešla. ⁸ A vezmouce truhlu Hospodinovu, vstavte ji na vůz; nádoby pak zlaté, kteréž jste dali jí za provinìní, položte v škoìdce po boku jejím, a propus^tte ji, a^t odejde. ⁹ A šetøte: Jestliže^t cestou k cíli svému pùjde do Betsemes, on^t jest nám zpùsobil všechno toto zlé pøenáramné; pakli nic, poznáme, že ne ruka jeho dotkla se nás, ale náhodou nám to pøišlo. ¹⁰ Uèinili tedy ti muži tak, a vzavše dvě krávy otelené, zapøáhli je do toho vozu, a telata jejich zavøeli doma. ¹¹ A vstavili truhlu Hospodinovu na vůz, i škoìdku i myší zlaté, a podobizny zadkù svých. ¹² I šly

upøímo krávy cestou, kteráž vede do Betsemes, silnicí jednou pøedce jdouce a øeíce, aniž se uchýlily na pravo aneb na levo. Knížata také Filistinská šla za nimi až ku pomezí Betsemes. ¹³ Betsemští pak žali tehdáž pšenici v údolí, a pozdvíhše oěi svých, uzøeli truhlu; i veselili se, vidouce ji. ¹⁴ A když pøijel vůz na pole Jozue Betsemského, tu se zastavil. I byl tu kámen veliký. Tedy zsekavše døíví vozu toho i ty krávy, obítovali je v obít zápalnou Hospodinu. ¹⁵ Levítové pak složili truhlu Hospodinovu i škoìòku, kteráž byla pøi ní, v níž byly nádoby zlaté, a postavili na ten kámen veliký. Muži pak Betsemští dodávali obítí zápalných, a obítovali obítí v ten den Hospodinu. ¹⁶ Což vidívše knížata Filistinská, navrátili se do Akaron téhož dne. ¹⁷ Tito jsou pak zadkové zlatí, kteréž dali Filistinští za své provinìní Hospodinu, za Azot jeden, za Gázu jeden, za Aškalon jeden, za Gát jeden, za Akaron jeden. ¹⁸ Myši také zlaté, vedlé poètu všech mìst Filistinských, za patero knížetství, od místa hrazeného až do vsi nehrazené, a až k kameni tomu velikému, na nímž postavili truhlu Hospodinovu, kterýž jest až do tohoto dne na poli Jozue Betsemského. ¹⁹ Pobil pak Hospodin z mužù Betsemských, kteøíž hledili do truhly Hospodinovy, pobil, pravím, z lidu padesát tisícù a sedmdesáte mužù. I kvílil lid, proto že uèinil Hospodin v lidu porážku velikou. ²⁰ Protož øekli muži Betsemští: Kdož bude moci ostáti pøed Hospodinem Bohem svatým tímto? A k komu odejde od nás? ²¹ I poslali posly k obyvatelùm Kariatjeharim, økouce: Vrátili zase Filistinští truhlu Hospodinovu; pøiíte, vezmìte ji k sobì.

7

¹ Tedy pøišli muži Kariatjeharim a vzali odtud truhlu Hospodinovu, a vnesli ji do domu Abinadabova na pahrbek, a Eleazara syna jeho posvìtili, aby ostøíhal truhly Hospodinovy. ² Stalo se pak, že od toho èasu,

jakž zůstala truhla v Kariatjeharim, když bylo pøebìhlo mnoho dní, a byl již rok dvadcátý, teprv se roztoužil všecken dùm Izraelský po Hospodinu. ³ Nebo byl mluvil Samuel ke všemu domu Izraelskému, øka: Jestliže celým srdcem svým obracíte se k Hospodinu, odejmìte bohy cizí z prostøedku sebe i Astarota, a ustavte srdce své pøi Hospodinu, a služte jemu samému, a vysvobodí vás z ruky Filistinských. ⁴ A tak zavrhli synové Izraelští Bálim i Astarota, a sloužili Hospodinu samému. ⁵ Byl také øekl Samuel: Shromažìte všecken lid Izraelský do Masfa, a modliti se budu za vás Hospodinu. ⁶ I shromáždili se do Masfa, a vážìce vodu, vylévali pøed Hospodinem, a postìce se v ten den, øekli tam: Zhøešili jsme proti Hospodinu. A soudil Samuel syny Izraelské v Masfa. ⁷ Uslyšavše pak Filistinští, že synové Izraelští shromáždili se do Masfa, vytáhla knížata Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli synové Izraelští, báli se pøíchodu Filistinských. ⁸ Proèež øekli synové Izraelští Samuelovi: Nepøestávej volati za nás k Hospodinu Bohu našemu, aby nás vysvobodil z ruky Filistinských. ⁹ Vzav tedy Samuel beránka jednoho, kterýž ješì ssal, obìtoval ho celého v obìt zápalnou Hospodinu. I modlil se Samuel Hospodinu za Izraele, a uslyšel jej Hospodin. ¹⁰ I bylo, že když Samuel obìtoval obìt zápalnou, Filistinští pøiblížili se, aby bojovali proti Izraelovi, ale zahømil Hospodin høímáním náramným v ten den nad Filistinskými, a potøel je, i poraženi jsou pøed tváøí Izraele. ¹¹ Vytáhše pak muži Izraelští z Masfa, stihali Filistinské, a bili je až pod Betchar. ¹² Tehdy vzav Samuel kámen jeden, položil jej mezi Masfa a mezi Sen, a nazval jméno jeho Eben-Ezer; nebo øekl: Až potud pomáhal nám Hospodin. ¹³ A tak sníženi jsou Filistinští, a netáhli více na pomezí Izraelské; a byla ruka Hospodinova proti Filistinským po všechny dny

Samuelovy. ¹⁴ Navrácena jsou také místa Izraelovi, kteráž byli Filistinští odtrhli od Izraele, poèna od Akaron až do Gát; i pomezí jejich vysvobodil Izrael z ruky Filistinských. A byl pokoj mezi Izraelem a Amorejskými. ¹⁵ I soudil Samuel Izraele po všechny dny života svého. ¹⁶ A chodì každého roku, obcházel Bethel a Galgala i Masfa, a soudil Izraele na všech tìch místech. ¹⁷ (Potom navracoval se do Ramata, nebo tam byl dùm jeho, a tam soudil Izraele.) Tam také vzdílal oltáø Hospodinu.

8

¹ Když se pak zstaral Samuel, ustanovil syny své za soudce v Izraeli. ² A bylo jméno syna jeho prvorozeného Joel, a jméno druhého Abia; ti byli soudcové v Bersabé. ³ Nechodili pak synové jeho po cestách jeho, ale uchýlili se po lakomství, a berouce dary, pøevraceli soud. ⁴ Shromáždili se tedy všickni starší Izraelští, a pøišli k Samuelovi do Ramata. ⁵ A øekli jemu: Aj, tys se již zstaral, a synové tvoji nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národù. ⁶ I nelíbila se ta øeè Samuelovi, že øekli: Dej nám krále, aby nás soudil. Protož modlil se Samuel Hospodinu. ⁷ Tedy øekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu lidu ve všem, což mluví tobì; nebo ne tebou^t jsou pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi. ⁸ Podlé všech skutkù tìch, kteréž èinili od onoho dne, v nimž jsem je vyvedl z Egypta až do tohoto dne, kdyžto opustili mne, a sloužili bohùm cizím, tak^t oni èiní i tobì. ⁹ Protož nyní uposlechni hlasu jejich, a však nejprv osvidè pilnè pøed nimi, a oznam jim obyèej krále, kterýž nad nimi kralovati bude. ¹⁰ I mluvil Samuel všechny øeèi Hospodinovy k lidu, kteøíž krále žádali od niho. ¹¹ A øekl: Tento bude obyèej krále, kterýž kralovati bude nad vámi:

Bráti bude syny vaše, a dá je k vozùm svým, a zdílá sobì z nich jezdcè, a bìhati budou pøed vozem jeho. ¹² Také ustanoví je sobì za hejtmany nad tisíci a za padesátníky, a aby jemu orali rolí jeho, a žali obilé jeho, též aby jemu dělali nástroje váleèné a pøípravy k vozùm jeho. ¹³ Dcery také vaše bráti bude, aby dělaly masti, a byly kuchaøky a pekaøky. ¹⁴ Nadto pole vaše a vinice vaše, i olivoví vaše nejvýbornější pobéøe a rozdá služebníkùm svým. ¹⁵ Také z toho, což vsejete, a z vinic vašich desátky bráti bude, a dá komorníkùm a služebníkùm svým. ¹⁶ Též služebníky vaše a dívky vaše, a mládence vaše nejzpušobnější, i osly vaše vezme, aby jimi dělal dílo své. ¹⁷ Z stád vašich desátky bráti bude, a vy budete jemu za služebníky. ¹⁸ I budete volati v ten den pøíèinou krále vašeho, kteréhož byste sobì vyvolili, a nevyslyší vás Hospodin dne toho. ¹⁹ Nechtìl však lid uposlechnouti øeèi Samuelovy, a øekli: Nikoli, ale král bude nad námi, ²⁰ Abychom i my také byli, jako všickni jiní národové, a souditi nás bude král náš, a vycházejè pøed námi, bojovati bude za nás. ²¹ Vyslyšev tedy Samuel všecka slova lidu, oznámil je Hospodinu. ²² I øekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich, a ustanov jim krále. Protož øekl Samuel mužùm Izraelským: Jdítež jeden každý do mìsta svého.

9

¹ Byl pak muž z pokolení Benjamin, jménem Cis, syn Abiele syna Seror, syna Bechorat, syna Afia, syna muže Jemini, muž udatný. ² Ten mìl syna jménem Saule, mládence krásného, tak že žádného z synù Izraelských nebylo pìknějšího nad něj; od ramene svého vzhùru pøevyšoval všecken lid. ³ Byly se pak ztratily oslice Cis, otce Saulova. I øekl Cis Saulovi synu svému: Vezmi i hned s sebou jednoho z služebníkù, a vstana, jdi, hledej oslic. ⁴ A tak

šel pøes horu Efrain, a prošel až do zemi Salisa, a nic nenalezli; prošli také zemi Sálím, a nic nenalezli. Ješti pøešli i zemi Jemini, a nenalezli. ⁵ Když pak pøišli do zemi Zuf, øekl Saul služebníku svému, kterýž byl s ním: Poï, a navraťme se, aby otec můj nechaje tìch oslic, nemìl starosti o nás. ⁶ Kterýž øekl jemu: Aj, nyní muž Boží jest v mìstì tomto, a muž ten jest znamenitý; cožkoli praví, všeccko se tak stává. Medle, jdìme tam, zdali by oznámil nám cestu naši, kterouž bychom jíti mìli. ⁷ Odpovìdìl Saul služebníku svému: Aj, pùjdeme. Co pak pøineseme muži tomu? Nebo jsme chléb vytrávilì z pytlíkù našich, ani daru nemáme, kterýž bychom pøinesli muži Božímu. Což máme? ⁸ I doložil služebník, odpovídaje Saulovi, a øekl: Hle, nalezl jsem u sebe ètvrt lotu støìbra; to dám muži Božímu, aby nám oznámil cestu naši. ⁹ (Za starodávna v Izraeli tak øíkával každý, kdož jíti mìl raditi se s Bohem: Poïte, a pùjdeme až k vidoucímu. Nebo ten, kterýž nyní slove prorok, za starodávna sloul vidoucí.) ¹⁰ Øekl tedy Saul služebníku svému: Dobrá jest øeè tvá, nu, jdìmež. I šli do mìsta, v kterémž byl muž Boží. ¹¹ A když vcházeli na horu mìsta, potkali se s dìveèkami, vycházejícími vážit vody. I øekli jim: Jest-li zde vidoucí? ¹² Kteréž odpovìdìly jim a øekly: Jest. Hle, a on pøed tebou, pospiš tedy; nebo dnes pøišel do mìsta, proto že obìtuje dnes lid na té hoøe. ¹³ Hned jakž vejdete do mìsta, tedy naleznete ho, prvé než vstoupí na horu k jídlu. Lid zajisté nebude jísti, dokudž on nepøijde, nebo on požechná obìtí, a potom pozvaní jísti budou. A protož jdìte, nebo v tuto chvíli naleznete ho. ¹⁴ I šli do mìsta. A když vcházeli do prostøed mìsta, aj, Samuel vycházel proti nim, aby vstoupil na tu horu. ¹⁵ Hospodin pak zjevil Samuelovi o jeden den prvé, nežli pøišel Saul, øka: ¹⁶ V tuto chvíli zítra pošli k tobì muže z zemi Beniamin, kteréhož pomažeš, aby byl

vůdce lidu mého Izraelského, a vysvobodí^t lid můj z ruky Filistinských; vzhlédl^t jsem zajisté na lid svůj, nebo pøišlo volání jeho ke mnì. ¹⁷ A když Samuel uzøel Saule, øekl jemu Hospodin: Aj, teï ten muž, o kterémž pravil jsem tobì: ten^t spravovati bude lid můj. ¹⁸ Tedy pøistoupil Saul k Samuelovi v bránì, a øekl: Ukaž mi, prosím, kde jest tuto dùm vidoucího? ¹⁹ I odpovìdil Samuel Saulovi: Já jsem vidoucí. Vstupiž pøede mnou na horu, a budete dnes jísti se mnou; potom ráno propustím ti, a cožkoli jest v srdci tvém, oznámím tobì. ²⁰ O oslice pak, kteréž^t se ztratily dnes tøetí den, nic se nestarej, nebo nalezeny jsou. Ale na koho žádost všeho Izraele? Zdali ne na tebe a na všecken dùm otce tvého? ²¹ I odpovìdil Saul a øekl: Zdaliž já nejsem syn Jemini, z nejmenšího pokolení Izraelského? Ano i èeled má jest nejchaternejší ze všech èeledí pokolení Benjaminova. Proèež jsi tedy ke mnì mluvil taková slova? ²² A pojav Samuel Saule i služebníka jeho, uvedl je do pokoje, a dal jim místo nejpøednější mezi pozvanými, jichž bylo okolo tøidcítì mužù. ²³ I øekl Samuel kuchaøi: Dej sem ten díl, kterýž jsem dal tobì, o kterémž^t jsem øekl: Schovej jej obzvláštñ. ²⁴ Když tedy pøinesl kuchaø plece i s tím, což se ho pøidrželo, položil Samuel pøed Saule, a øekl: Teï, což pozùstalo, vezmi sobì, jez; až k této chvíli zajisté zachováno jest to pro tebe, jakž jsem øekl: Lidu jsem pozval. I jedl Saul s Samuelem v ten den. ²⁵ A když sešli s hory do mìsta, mluvil s Saulem na vrchní podlaze. ²⁶ Potom vstali velmi ráno. I stalo se, když záøe vzcházela, že zavolal Samuel Saule na hùru, øka: Vstaò, a propustím ti. Vstal tedy Saul, a vyšli oba ven, on i Samuel. ²⁷ A když pøicházeli na konec mìsta, øekl Samuel Saulovi: Rci služebníku, a^t jde napøed, (i šel); ty pak pozastav se málo, až^t oznámím øeè Boží.

10

¹ Tedy vzal Samuel nádobku oleje, a vylil na hlavu jeho, a políbil ho, i øekl: Aj, teĩ pomazal ti Hospodin nad ðidictvĩm svĩm za vùdce. ² Když pùjdeš dnes ode mne, nalezneš dva muže u hrobu Ráchel v koněinách Beniamin v Zelzachu. Kteøíž øeknou tobì: Nalezeny jsou oslice, jichž jsi chodil hledati. A aj, otec tvùj nechav péeè o oslice, stará se o vás, pravi: Kterak udílám o syna svého? ³ A odejda odtud dále, pøijdeš až k rovinì Tábor. I potkají se s tebou tam tøi muži vstupující k Bohu do Bethel, jeden nesa tøi kozelce, druhý nesa tøi pecníky chleba, a tøetí nesa láhvici vína. ⁴ Kteøížto když ti pozdraví, dadí^t dva chleby, kteréž pøijmeš z rukou jejich. ⁵ Potom pøijdeš na pahrbek Boží, na kterémž jest stráž Filistinská. A když tam vejdeš do mìsta, potká se s tebou zástup prorokù sstupujících s hory, a pøed nimi loutna, buben i pís⁴alka a harfa, a oni prorokovati budou. ⁶ I sstoupí na ti Duch Hospodinùv, a prorokovati budeš s nimi, a promìnìn budeš v muže jiného. ⁷ Když tedy zbìhnou se tato znamení pøi tobì, uèiò, cožkoli najde ruka tvá, nebo Bùh s tebou jest. ⁸ Potom sstoupíš pøede mnou do Galgala, a aj, já sstoupím k tobì, abych obìtoval obìti zápalné, též abych obìtoval obìti pokojné. Za sedm dní èekati budeš, až pøijdu k tobì, a ukáži^t, co bys mìl èiniti. ⁹ A bylo, když se obrátil, aby šel od Samuele, že Bùh promìnil srdce jeho v jiné, a zbìhla se všecka ta znamení dne toho. ¹⁰ I pøišli tam ku pahrbku, a aj, zástup prorokù proti nìmu, i sstoupil na nij Duch Boží, a prorokoval u prostøed nich. ¹¹ Stalo se tedy, že všickni, kdož ho znali prvè, vidìli, an prorokuje s proroky. Proèež mluvil každý, jeden k druhému: Což se to stalo synu Cis? Zdali také Saul mezi proroky? ¹² I odpovìdìl jeden odtud a øekl: A kdo jest otec jejich? Protož pøišlo to v pøísloví: Zdali

1 Samuelova 10:13 181 Samuelova 10:27

také Saul mezi proroky? ¹³ A pøestav prorokovati, pøišel na horu. ¹⁴ Øekl pak strýc Saulùv jemu a k služebníkù jeho: Kam jste chodili? Odpovìdìl: Hledati oslic; když jsme pak poznali, že jich není, pøišli jsme k Samuelovi. ¹⁵ I øekl strýc Saulùv: Povìz mi medle, co vám øekl Samuel? ¹⁶ Odpovìdìl Saul strýci svému: Oznámil nám místnì, že by nalezeny byly oslice. Ale s strany království nic mu neoznámil, co mluvil Samuel. ¹⁷ Svolal pak Samuel lid k Hospodinu do Masfa, ¹⁸ A øekl synùm Izraelským: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem vyvedl Izraele z Egypta, a vysvobodil jsem vás z ruky Egyptských, nýbrž z ruky všech království ssuzujících vás. ¹⁹ Ale vy dnes zavrhli jste Boha svého, kterýž sám vyprošuje vás ze všech zlých vícì vašich a z úzkostí vašich, a øekli jste jemu: Krále ustanov nad námi. Protož nyní postavtež se pøed Hospodinem po pokoleních svých a po tisících svých. ²⁰ A když Samuel kázal pøistupovati všemním pokolením Izraelským, pøišlo na pokolení Beniamin. ²¹ Potom kázal pøistupovati pokolení Beniamin po èeledech jich, i pøišlo na èeled Matri, a pøišlo na Saule, syna Cis. I hledali ho, a není nalezen. ²² Protož ptali se opìt Hospodina: Pøijde-li ještì sem ten muž? I odpovìdìl Hospodin: Aj, skryl se mezi nádobím. ²³ Tedy bìželi a vzali ho odtud. I postavil se u prostøed lidu, a pøevyšoval všecken lid od ramene svého vzhùru. ²⁴ I øekl Samuel všemu lidu: Vidíte-li, koho vyvolil Hospodin, že mu není podobného ve všem lidu? Protož zkøikl všecken lid, a øekli: Živ buì král! ²⁵ I oznamoval Samuel lidu o správì království, a vepsal to do knihy, kterouž položil pøed Hospodinem. Potom propustil Samuel všecken lid, jednoho každého do domu jeho. ²⁶ Také i Saul odšel do domu svého do Gabaa; a odešla s ním vojska, jichžto srdcí Bùh se dotekl. ²⁷ Ale lidé nešlechtní øekli: Tento-liž nás vysvobodí? I pohrdali jím,

ani mu pocty nepøinesli. On pak èinil se neslyše.

11

¹ Tedy pøitáhl Náhas Ammonitský, a položil se proti Jábes v Gálad. I øekli všickni muži Jábes k Náhasovi: Uèìò s námi smlouvu, a budeme[†] sloužiti. ² Jimž odpovìdil Náhas Ammonitský: Na ten zpùsob uèiním s vámi smlouvu, jestliže každému z vás vyloupím oko pravé, a uvedu to pohanìní na všecken Izrael. ³ I øekli jemu starší Jábes: Propùjè nám sedm dní, a[†] rozešleme posly po všech konèinách Izraelských, a nebude-li žádného, kdo by nás vysvobodil, tedy vyjdeme k tobì. ⁴ Když pak pøišli ti poslové do Gabaa Saulova, a mluvili ta slova v uši lidu, pozdvihli všickni hlasu svého a plakali. ⁵ A aj, Saul šel za voly s pole. I øekl Saul: Co je lidu, že pláèe? I vypravovali jemu slova mužù Jábes. ⁶ Tedy sstoupil Duch Boží na Saule, když uslyšel slova ta, a rozhnivala se prchlivost jeho náramnì. ⁷ A vzav pár volù, rozsekal je na kusy, a rozeslal po všech krajinách Izraelských po týchž poslích, øka: Kdo by koli nešel za Saulem a za Samuelem, tak se stane s voly jeho. I pøipadl strach Hospodinùv na lid, a vyšli jako muž jeden. ⁸ I seètl je v Bezeku; a bylo synù Izraelských tøikrát sto tisíc, a mužù Juda tøidceti tisícù. ⁹ I øekli tím poslùm, kteøíž byli pøišli: Takto povíte mužùm Jábes v Galád: Zítرا budete vysvobozeni, když slunce obejde. I pøišli poslové, a oznámili mužùm Jábes, kteøížto zraðovali se. ¹⁰ Tedy øekli muži Jábes Ammonitským: Ráno vyjdeme k vám, abyste nám uèinili, cožkoli se vám za dobré viditi bude. ¹¹ Nazejtøí pak rozdìlil Saul lid na tøi houfy; i vskoèili do prostøed vojska v èas jitøního bdìní, a bili Ammonitské, až slunce dobøe vzešlo; kteøíž pak byli pozùstali, rozprchli se, tak že nezùstalo z nich ani dvou pospolu. ¹² I øekl lid Samuelovi: Kdo jest ten, jenž pravil: Zdali Saul kralovati

bude nad námi? Vydejte ty muže, a¹ je zbijeme. ¹³ Ale Saul øekl: Nebude¹ dnes žádný zabit, ponìvadž dnes uèinil Hospodin vysvobození v Izraeli. ¹⁴ I øekl Samuel lidu: Pøiíte, a poíme do Galgala, obnovíme tam království. ¹⁵ Šel tedy všecken lid do Galgala, a ustanovili tam Saule za krále pøed Hospodinem v Galgala, a obìtovali také tam obìti pokojné pøed Hospodinem. I veselil se tam Saul a všickni muži Izraelští velmi velice.

12

¹ Mluvil pak Samuel ke všemu Izraelovi: Aj, uposlechl jsem hlasu vašeho ve všem, což jste mluvili ke mnì, a ustanovil jsem nad vámi krále. ² A nyní aj, král jde pøed vámi, já pak zstaral jsem se a ošedivìl, a synové moji, aj, mezi vámi jsou. Já také chodil jsem pøed vámi od své mladosti až do dnešního dne. ³ A však aj, teì jsem. Vydejte svìdectví proti mnì pøed Hospodinem a pøed pomazaným jeho, vzal-li jsem èfho vola, aneb vzal-li jsem èfho osla, utiskl-li jsem koho, ublížil-li jsem komu, aneb vzal-li jsem od koho úplatek, abych na nìm pøehlédl ničò, a navrátím vám. ⁴ Odpovìdìli: Neutiskl jsi nás, aniž jsi ublížil nám, aniž jsi co vzal z ruky kterého èlovìka. ⁵ Øekl ještì jim: Svìdek jest Hospodin proti vám, svìdek jest i pomazaný jeho v tento den, že jste nenalezli pøi mnì nièehož. I øekl lid: Svìdek jest. ⁶ Tedy øekl Samuel lidu: Hospodin jest svìdek, kterýž uèinil Mojžíše a Arona, a kterýž vyvedl otce vaše z zemì Egyptské. ⁷ Protož nyní postavte se, a¹ s vámi v soud vejdu pøed Hospodinem o všechny spravedlivé skutky Hospodinovy, kteréž uèinil s vámi i s otci vašimi. ⁸ Když byl všel Jákob do Egypta, volali otcové vaši k Hospodinu; i poslal Hospodin Mojžíše a Arona, kteøíž vyvedli otce vaše z Egypta, a osadili je na tomto místì. ⁹ A když se zapomenuìli na Hospodina

Boha svého, vydal je v ruku Zizary, knížete vojska Azor, a v ruku Filistinských, též v ruku krále Moábského, kteříž bojovali proti nim. ¹⁰ Ale když volali k Hospodinu a øekli: Zhøešili jsme, nebo jsme opustili Hospodina, a sloužili jsme Bálim a Astarot, protož nyní vysvoboí nás z ruky nepřátel našich, a sloužiti budeme tobì: ¹¹ I poslal Hospodin Jerobále a Bedana a Jefte a Samuele, a vytrhl vás z ruky nepřátel vašich okolních, a bydlili jste bezpečnì. ¹² Potom vidouce, že Náhas král synù Ammon pøitáhl proti vám, øekli jste mi: Nikoli, ale král bude kralovati nad námi; ješto Hospodin Bùh váš jest králem vaším. ¹³ Nyní tedy, aj, král, kteréhož jste zvolili, za nihož jste žádali, a aj, Hospodin ustanovil ho nad vámi králem. ¹⁴ Budete-li se báti Hospodina, a jemu sloužiti a poslouchati hlasu jeho, a nebudete-li se zpìevati øeèi Hospodinovi, tak i vy i král, kterýž kraluje nad vámi, ostojíte, jdouce za Hospodinem Bohem vaším. ¹⁵ Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporni budete øeèi jeho, bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcùm vašim. ¹⁶ Ješti se teì pozastavte, a vizte víc tuto velikou, kterouž uèiní Hospodin pøed oèima vašima. ¹⁷ Zdaliž není dnes žeò pšenièná? Volati budu k Hospodinu, i vydá høímání a déš^t, tak že poznati a viditi musíte, jak jest to velmi zlá víc, kteréž jste se dopustili pøed oèima Hospodinovýmá, žádavše sobì krále. ¹⁸ Protož volal Samuel k Hospodinu, a vydal Hospodin høímání a déš^t v ten den. I bál se všecken lid Hospodina velmi i Samuele. ¹⁹ A øekl všecken lid Samuelovi: Modl se za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom nezemøeli; nebo jsme pøidali ke všem høíchùm našim i toto zlé, že jsme sobì žádali krále. ²⁰ I øekl Samuel lidu: Nebojte se. Uèinili^t jste sic všechno to zlé, však proto neodstupujte zpìt od Hospodina, ale služte Hospodinu celým srdcem svým. ²¹ Neodstupujte,

právím, následujícíe marnosti, totiž cizích bohù, kteøíž nic neprospívají, aniž vysvobozují, nebo jsou marnost. ²² Neopustíť zajisté Hospodin lidu svého pro jméno své veliké; nebo zalíbilo se Hospodinu, aby vás sobì vzdílal v lid. ²³ Ode mne také odstup to, abych mìl høešiti proti Hospodinu, a pøestávati modliti se za vás, nýbrž navoditi vás budu na cestu dobrou a pøímou. ²⁴ A však bojte se Hospodina a služte jemu v pravdì celým srdcem svým; nebo vidíte, jak veliké vìci uèinil s vámi. ²⁵ Jestliže pak pøedce zle èiniti budete, i vy i král váš zahynete.

13

¹ Saul tedy prvního léta kralování svého, (kraloval pak dvì létì nad Izraelem), ² Vybral sobì tøi tisíce z Izraele. I bylo jich s Saulem dva tisíce v Michmas a na hoøe Bethel, a tisíc bylo s Jonatou v Gabaa Beniaminovi; ostatek pak lidu rozpustil jednoho každého do pøíbytku jeho. ³ I pobil Jonata stráž Filistinských, kterouž mìli na pahrbku, a uslyšeli to Filistinští. Tedy Saul troubil v troubu po všì zemi, øka: A[†] to slyší Hebrejští. ⁴ A tak slyšel všecken Izrael, že bylo praveno: Pobíle Saul stráž Filistinských, proèež také zoškliven byl Izrael mezi Filistinskými. I svolán jest lid za Saulem do Galgala. ⁵ Filistinští pak sebrali se k boji proti Izraelovi, tøidceti tisíc vozù, a šest tisíc jezdcù, a lidu ve množství, jako jest písku na bøehu moøském. I vytáhli a položili se v Michmas na východ Betaven. ⁶ A protož muži Izraelští vidouce, že jim úzko, (nebo byl ssoužen lid), skryl se lid v jeskyních a v ohradách, a v skalách a v horách, i v jamách. ⁷ Hebrejští také pøepravili se pøes Jordán do zemi Gád a Galád. Saul pak ještì byl v Galgala, a všecken lid zastrašil se, jda za ním. ⁸ I oèekával tu za sedm dní vedlé èasu uloženého od Samuele; a když nepøicházel Samuel do Galgala, rozešel

se lid od něho. ⁹ Tedy øekl Saul: Pøineste ke mnì obìt zápalnou a obìti pokojné. I obìtoval obìti zápalné. ¹⁰ Když pak již dokonal obìtování obìti zápalné, aj, Samuel pøicházel, a Saul vyšel proti němu, aby ho pøivítal. ¹¹ I øekl Samuel: Co jsi uèinil? Odpovìdìl Saul: Když jsem vidìl, že se lid rozchází ode mne, a ty nepøicházíš k uloženému dni, a Filistinští byli shromáždìni v Michmas: ¹² I øekl jsem: Nynì pøipadnou Filistinští na mne v Galgala, a tváøi Hospodinovi nemodlil jsem se. Takž jsem se opovážil a obìtoval jsem obìti zápalné. ¹³ Tedy øekl Samuel Saulovi: Bláznivì jsi uèinil, nezachovals pøikázání Hospodina Boha svého, kteréž pøikázal tobì; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé nad Izraelem až na vìky. ¹⁴ Ale již nyní království tvé neostojí. Vyhledal^t jest Hospodin sobì muže vedlé srdce svého, jemuž rozkázal Hospodin, aby byl vůdce nad lidem jeho; nebo jsi nezachoval, což^t pøikázal Hospodin. ¹⁵ Vstav pak Samuel, vstoupil z Galgala do Gabaa Benjaminova. A Saul naøetl lidu, kterýž zùstával pøi něm, okolo šesti set mužù. ¹⁶ Saul tedy a Jonata syn jeho, i lid, kterýž zùstával s nimi, byli v Gabaa Benjaminovì, Filistinští pak leželi v Michmas. ¹⁷ I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré rozdìlení. Houf jeden obrátil se k cestì Ofra, k zemi Sual; ¹⁸ A houf druhý obrátil se na cestu Betoron; houf pak tøetí pustil se cestou krajiny, kteráž patøí k údolí Seboim na pouš^t. ¹⁹ Kováøe pak žádného nenalézalo se ve všì zemi Izraelské; nebo byli øekli Filistinští: Aby sobì Hebrejští nenadìlali meù a kopí. ²⁰ Protož chodívali všickni Izraelští k Filistinským, aby ostøil sobì jeden každý radlici svou, a motyku svou, sekeru svou i vidly své, ²¹ Sic jinak byly štirbiny na radlicích, motykách, vidlách tøírohých a sekerách; také i o zaostøení ostnu bývalo tìžko. ²² I bylo, že v èas boje nenalézalo se meèe ani kopí u žádného z lidu toho, kterýž

byl s Saulem a s Jonatou, toliko u Saule a u Jonaty syna jeho. ²³ Vyšla pak stráž Filistinských k cestám Michmas.

14

¹ Stalo se pak jednoho dne, že øekl Jonata syn Saulùv služebníkù, kterýž nosil zbroj jeho: Poï, pùjdeme k stráži Filistinských, kteráž jest na oné strani. Ale otci svému toho nepovìdìl. ² Saul však zùstával na kraji pahrbku pod jabloní zrnatou, kteráž byla v Migron; a lidu, kterýž byl s ním, bylo okolo šesti set mužù, ³ Tolikéž Achiáš syn Achitobùv, bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí, knìze Hospodinova v Sílo, kterýž nosil efod. Ale lid nevidìl, že by odšel Jonata. ⁴ Mezi tìmi pak prùchody, jimiž pokoušel se Jonata pøejíti k stráži Filistinských, byla skála pøíkrá k pøecházení s této strany, též skála pøíkrá k pøecházení s oné strany; jméno jedné Bóses, a jméno druhé Seneh. ⁵ Jedna skála byla na pùlnoci proti Michmas, a druhá na poledne proti Gabaa. ⁶ I øekl Jonata služebníkù, kterýž nosil zbroj jeho: Poï, pøejdìme k stráži tìch neobøezaných, snad bude Hospodin s námi; nebo^t není nesnadné Hospodinu zachovati ve mnoze aneb v mále. ⁷ Odpovìdìl odìnec jeho: Uèìò, cožkoli jest v srdci tvém, obra^t se, kam chceš; aj, budu s tebou podlé vùle tvé. ⁸ I øekl Jonata: Aj, my jdeme k mužùm tìm, a ukážeme se jim. ⁹ Jestliže øeknou nám takto: Poèkejte, až pøijdeme k vám, stùjme na místì svém, a nechoìme k nim. ¹⁰ Pakli by øekli takto: Vstupte k nám, jdìme, nebo vydal je Hospodin v ruku naši. To zajisté nám bude za znamení. ¹¹ Ukázali se tedy oba dva stráži Filistinských. I øekli Filistinští: Hle, Hebrejští lezou z òìr, v nichž se byli skryli. ¹² I mluvili nìkteoï z stráže té k Jonatovi a k odìnci jeho, a øekli: Vstupte k nám, a povìme vám nìco. Proèež øekl Jonata k odìnci svému: Podiž za mnou, nebo je vydal

Hospodin v ruku Izraele. ¹³ A tak lezl ètvermo Jonata a odínece jeho za ním. I padali pøed Jonatou, a odínece jeho mordoval je, jda za ním. ¹⁴ A to byla porážka první, v níž zbil Jonata a odínece jeho okolo dvacítí mužù, jako v pùl honech rolí dvìma volùm s zápøež. ¹⁵ Protož byl strach v tom ležení a na tom poli, i na všem tom lidu; strážní i oni loupežníci dìsili se též, až se zemì tøásla, nebo byla v strachu Božím. ¹⁶ A vidouce strážní Saulovi v Gabaa Beniaminovi, oznámili, jak množství to narùzno prchá, a vždy více se potírá. ¹⁷ Saul pak øekl lidu, kterýž s ním byl: Vyhledejte i hned a zvizte, kdo jest z našich odšel. A když vyhledávali, hle, Jonaty nebylo a odínce jeho. ¹⁸ I øekl Saul Achiášovi: Postav sem truhlu Boží. (Truhla pak Boží toho èasu byla s syny Izraelskými.) ¹⁹ I stalo se, když ještì mluvil Saul k knìzi, že hømot, kterýž byl v vojštì Filistinských, více se rozcházel a rozmáhal. Protož øekl Saul knìzi: Spus^t ruku svou. ²⁰ Shromáždili se tedy Saul i všecken lid, kterýž s ním byl, a pøišli až k té bitvi; a aj, byl meè jednoho proti druhému s hømotem velmi velikým. ²¹ Hebrejští pak níkteøí byli s Filistinskými první, kteøíž táhli s nimi polem sem i tam; i ti také obrátili se a stáli pøi lidu Izraelském, kterýž byl s Saulem a s Jonatou. ²² Všickni také muži Izraelští, kteøíž se skryli na hoøe Efraim, když uslyšeli, že by utíkali Filistinští, honili je i oni v té bitvi. ²³ I vysvobodil Hospodin toho dne Izraele. Boj pak protáhl se až do Betaven. ²⁴ A aèkoli muži Izraelští utrápili se toho dne, však Saul zavázal lid s pøisahou, øka: Zloøeèný muž, kterýž by jedl chléb první, než bude veèer, a než se pomstím nad nepøátely svými. A tak neokusil všecken lid chleba. ²⁵ Všecken pak lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost medu po zemi. ²⁶ A když všel lid do lesa, vidìl tekoucí med; žádný však nepøieinil k ústùm svým ruky své, nebo se bál lid

té pøísaHy. ²⁷ Ale Jonata neslyšev, že otec jeho zavazoval lid pøísaHou, vztáhl hùl, kterouž mìl v ruce své, a omoèil konec její v plástu medu, a obrátil ruku svou k ústùm svým; i osvítily se oèi jeho. ²⁸ Odpovídaje pak jeden z lidu, øekl: Velikou pøísaHou zavázal otec tvùj lid, øka: Zloøeèný muž, kterýž by jedl chléb dnes, aèkoli zemdlel lid. ²⁹ Tedy øekl Jonata: Zkormoutil otec mùj lid zemì. Pohleíte, prosím, jak se osvítily oèi mé, hned jakž jsem okusil maliøko medu toho. ³⁰ Èím více kdyby se byl smìle najedl dnes lid z loupeží nepøátel svých, kterýchž dosáhl? Nebyla-liž by se nyní stala vìtší porážka Filistinských? ³¹ A tak bili toho dne Filistinské od Michmas až do Aialon; i ustal lid náramnì. ³² Protož obrátil se lid k loupeží, a nabravše ovcí a volù i telat, zbili je na zemi; i jedl lid se krví. ³³ I povidli Saulovi, økouce: Aj, lid høeší proti Hospodinu, jeda se krví. Kterýž øekl: Pøestoupili jste pøíkázání. Pøivaltež i hned ke mnì kámen veliký. ³⁴ Opìt øekl Saul: Rozejdìte se mezi lid a rcete jim: Pøiveíte ke mnì jeden každý vola svého a jeden každý dobytèe své, a bíte tuto a jezte, i nebudete høešiti proti Hospodinu, jedouce se krví. Pøivedli tedy všecken lid jeden každý vola svého rukou svou té noci a zabýjeli tu. ³⁵ Vzdìlal také Saul oltáø Hospodinu; to nejprvnìjší oltáø udìlal Hospodinu. ³⁶ Potom øekl Saul: Pusťme se po Filistinských v noci, a budeme je loupiti až do jitra, aniž zùstavujme z nich koho. Kteøíž øekli: Cožť se koli vidí za dobré, uèið. Ale knìz øekl: Pøistupme sem k Bohu. ³⁷ I tázal se Saul Boha: Pustím-li se za Filistinskými? Dáš-li je v ruku Izraelovu? I neodpovìdìl mu v ten den. ³⁸ Protož øekl Saul: Pøistupujte sem všeca knìžata lidu, a vyzvìzte a vyhledejte, kdo se jest dopustil dnes høíchu nijakého? ³⁹ Nebo živť jest Hospodin, kterýž vysvobozuje Izraele, že byť pak i na Jonatovi synu mém to bylo, smrtí umøe. I neodpovìdìl jemu žádný ze všeho lidu.

⁴⁰ Øekl také všemu Izraelovi: Buíte vy na jedné strani, já pak a Jonata syn mùj budeme na druhé strani. Odpovìdìl lid Saulovi: Uèiò, což^t se za dobré vidí. ⁴¹ Protož øekl Saul Hospodinu Bohu Izraelskému: Ukaž spravedlivì. I pøišlo na Jonatu a Saule, lid pak z toho vyšel. ⁴² I øekl Saul: Vrzte los mezi mnou a mezi Jonatou synem mým. A postižen jest Jonata. ⁴³ Øekl tedy Saul Jonatovi: Povìz mi, co jsi uèinil? I povìdìl mu Jonata a øekl: Toliko jsem okusil malièko medu koncem holi, kterouž jsem mìl v ruce své, a aj, proto-liž mám umøíti? ⁴⁴ Odpovìdìl Saul: Toto uèiò mi Bùh a toto pøidej, že smrtí umøeš, Jonato. ⁴⁵ I øekl lid Saulovi: Což tedy umøíti má Jonata, kterýž uèinil vysvobození toto veliké v Izraeli? Odstup to, živ^t jest Hospodin, že nepadne vlas s hlavy jeho na zemi, ponìvadž s pomocí Boží uèinil to dnes. I vyprostil lid Jonatu, tak aby nebyl usmrcen. ⁴⁶ Tedy odtáhl Saul od Filistinských; Filistinští také navrátili se k místu svému. ⁴⁷ Saul pak uvázav se v království nad Izraelem, bojoval vùkol se všemi nepøátely svými, s Moábskými a s syny Ammon, a s Edomem, i s králi Soba, a s Filistinskými; a kamž se koli obracel, ukrutnost provodil. ⁴⁸ Sebrav také vojska, porazil Amalecha, a vysvobodil Izraele z ruky zhoubcù jeho. ⁴⁹ Byli pak synové Saulovi: Jonata a Jesui a Melchisua; a jména dvou dcer jeho, jméno prvorozené Merob, jméno pak mladší Míkol. ⁵⁰ A jméno manželky Saulovy Achinoam, dcera Achimaasova; jméno pak hejtmána vojska jeho Abner, syn Ner, strýce Saulova. ⁵¹ Nebo Cis byl otec Saulùv, a Ner otec Abnerùv, syn Abielùv. ⁵² Byla pak válka veliká s Filistinskými po všechny dny Saulovy, protož kohožkoli Saul vidil muže silného, a kohokoli udatného, bral ho k sobì.

15

¹ Øekl pak Samuel Saulovi: Hospodin poslal mne, abych ti pomazal za krále nad lidem jeho, nad Izraelem, pozorujž tedy nyní hlasu slov Hospodinových. ² Takto praví Hospodin zástupù: Rozpomenul jsem se na to, co jest èinil Amalech Izraelovi, že se položil proti nìmu na cestì, když se bral z Egypta. ³ Protož i hned táhni a zkaz Amalecha, a zahlaíte jako proklaté všecko, což má. Neslitovávejž se nad ním, ale zahub od muže až do ženy, od malého až do toho, kterýž prsí požívá, od vola také až do ovce, a od velblouda až do osla. ⁴ Sebral tedy Saul lid, a seètl je v Telaim, dvakrát sto tisíc pìších, a deset tisíc mužù Judských. ⁵ A pøitáhl Saul až k mìstu Amalechovu, aby bojoval v údolí jeho. ⁶ I øekl Saul Cinejským: Jdìte, oddìlte se, vyjdìte z prostøedku Amalechitských, abych vás s nimi nezahladil; nebo vy jste uèinili milosrdenství se všemi syny Izraelskými, když šli z Egypta. A tak odšel Cinejský z prostøedku Amalecha. ⁷ I porazil Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do Sur, kteréž jest naproti Egyptu. ⁸ Jal také Agaga krále Amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil ostrostí meèe. ⁹ I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a nejlepší bravy a skoty a krmný dobytek, a berany i všecko, což lepšího bylo, a nechtìli vyhubiti jich; což pak bylo nièemného a churavého, to zahubili. ¹⁰ A protož stalo se slovo Hospodinovo k Samuelovi, økoucí: ¹¹ Žel mi, že jsem Saule ustanovil za krále, nebo odvrátil se ode mne, a slov mých nevyplnil. I rozhorlil se Samuel náramnì a volal k Hospodinu celou noc. ¹² Vstav pak Samuel, šel vstøíc Saulovi ráno. I oznámili Samuelovi, økouce: Saul pøišel na Karmel, a aj, pøipravil sobì místo, a odtud hnuv se, táhl a sstoupil do Galgala. ¹³ A když pøišel Samuel k Saulovi, øekl jemu Saul: Požehnaný ty od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo. ¹⁴ Samuel pak øekl: Jaké

pak jest to beèení ovcí tìch v uších mých, a øvání volù, kteréž já slyším? ¹⁵ Odpovìdìl Saul: Od Amalechitských pøihnali je; nebo zachoval lid, což nejlepšího bylo z bravù a skotù, aby to obìtoval Hospodinu Bohu tvému, ostatek pak jsme zahladili jako proklaté. ¹⁶ I øekl Samuel Saulovi: Dopus^t, a^t oznámím tobì, co jest mi mluvil Hospodin noci této. Dí jemu: Oznam. ¹⁷ Tedy øekl Samuel: Zdali jsi nebyl malièký sám u sebe? A pøedce uèinìn jsi hlavou pokolení Izraelských, a pomazal tì Hospodin za krále nad Izraelem. ¹⁸ A poslal tì Hospodin na cestu a øekl tobì: Jdi, zahub jako proklaté høišníky ty Amalechitské, a bojuj proti nim, dokudž byste nevyhladili jich. ¹⁹ Proèež jsi tedy neuposlechl hlasu Hospodinova, ale obrátil jsi se k loupeži, a uèinils zlou vìc pøed oèima Hospodinovýmá? ²⁰ Odpovìdìl Saul Samuelovi: Však jsem uposlechl hlasu Hospodinova, a šel jsem cestou, kterouž poslal mne Hospodin, a pøivedl jsem Agaga krále Amalechitského, i Amalechitské jako proklaté vyhubil jsem. ²¹ Ale lid vzal z loupeží bravy a skoty pøední z vícì proklatých, k obìtování Hospodinu Bohu tvému v Galgala. ²² I øekl Samuel: Zdaliž líbost takovou má Hospodin v zápalích a v obìtech, jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obìtovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopcù pøinášeti. ²³ Nebo zpoura jest takový høích jako èarodìjnictví, a pøestoupiti pøikázání jako modláøství a obrazové. Ponìvadž jsi pak zavrhl øeè Hospodinovu, i on také zavrhl tì, abys nebyl králem. ²⁴ Tedy øekl Saul Samuelovi: Zhøešil jsem, že jsem pøestoupil rozkaz Hospodinùv a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a povolil jsem hlasu jejich. ²⁵ Protož nyní odpus^t, prosím, høích mùj, a navra^t se se mnou, a^t se pomodlím Hospodinu. ²⁶ I øekl Samuel Saulovi: Nenavrátím se s tebou; nebo jsi zavrhl øeè Hospodinovu, tebe také zavrhl Hospodin,

abys nebyl králem nad Izraelem. ²⁷ A když se obrátil Samuel, aby odšel, Saul uchytíl kóidlo pláští jeho, i odtrhlo se. ²⁸ Tedy øekl jemu Samuel: Odtrhl^t jest Hospodin království Izraelské dnes od tebe, a dal je bližnímu tvému, lepšímu, než jsi ty. ²⁹ Však proto vítiz Izraelský klamati nebude, ani želeti; nebo není èlovìkem, aby mìl èeho želeti. ³⁰ On pak øekl: Zhøešil^t jsem, ale vždy mne cti, prosím, pøed staršími lidu mého a pøed Izraelem, a navra^t se se mnou, abych se pomodlil Hospodinu Bohu tvému. ³¹ I navrátiv se Samuel, šel za Saulem, a pomodlil se Saul Hospodinu. ³² Øekl pak Samuel: Pøiveíte ke mnì Agaga, krále Amalechitského. I šel k nìmu Agag nádhernì; nebo øekl Agag: Jistì odešla hoøkost smrti. ³³ Ale Samuel øekl: Jakož uvedl sirobu na ženy meè tvùj, tak^t osiøí matka tvá nad jiné ženy. I rozsekal Samuel Agaga na kusy pøed Hospodinem v Galgala. ³⁴ Potom odšel Samuel do Ráma, Saul pak vstoupil do domu svého, do Gabaa Saulova. ³⁵ A již potom více Samuel nevidìl Saule až do dne smrti své; však plakal Samuel Saule. Hospodin pak želel toho, že uèinil Saule králem nad Izraelem.

16

¹ Øekl pak Hospodin Samuelovi: I dokudž ty budeš plakati Saule, ponìvadž jsem já ho zavrhl, aby nekraloval nad Izraelem? Naplò roh svùj olejem a poi, pošli ti k Izai Betlémskému; nebo jsem vybral sobì z synù jeho krále. ² I øekl jemu Samuel: Kterak mám jíti? Nebo Saul uslyše, zabije mne. Odpovìdìl Hospodin: Jalovici z stáda vezmeš s sebou, a díš: Pøišel jsem, abych obìtoval Hospodinu. ³ A pozveš Izai k obìti, já^t pak ukáži, co bys mìl èiniti; i pomažeš mi toho, o kterémž já tobì povím. ⁴ A tak uèinil Samuel, jakž mu byl mluvil Hospodin, a pøišel do Betléma. A ulekše se starší mìsta, vyšli proti nìmu a øekli:

Pokojný-li jest pøíchod tvùj? ⁵ Odpovìdìl: Pokojný. Abych obìtoval Hospodinu, pøišel jsem. Posvìte se, a poìte k obìti se mnou. Posvìtil také Izai a synù jeho, a pozval jich k obìti. ⁶ Když pak pøišli, vida Eliába, øekl: Jistì pøed Hospodinem jest pomazaný jeho. ⁷ Ale Hospodin øekl Samuelovi: Nehleì na tvárnost jeho a na zrùst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; nebo[†] nepatøím, naè patøí èlovìk. Èlovìk zajisté hledí na to, což jest pøed oèima, ale Hospodin hledí k srdci. ⁸ I povolal Izai Abinadaba, a kázal mu jíti pøed Samuele. Kterýž øekl: Také ani toho nevyvolil Hospodin. ⁹ Rozkázal též Izai jíti Sammovi. I øekl: Ani toho nevyvolil Hospodin. ¹⁰ Takž rozkázal Izai jíti sedmi synùm svým pøed Samuele. Ale Samuel øekl Izai: Ani tìch nevyvolil Hospodin. ¹¹ Potom øekl Samuel Izai: Jsou-li to již všickni synové? Odpovìdìl: Ještì[†] zùstává nejmladší, a aj, pase ovce. Tedy øekl Samuel Izai: Pošli a vezmi jej; nebo aniž sedneme za stùl, dokudž on sem nepøijde. ¹² I poslal a pøivedl ho. (Byl pak on ryšavý, krásných oèí a libého vzezøení.) I øekl Hospodin: Vstana, pomaz ho, nebo to jest ten. ¹³ Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal ho u prostøed bratøí jeho. I odpoèinul Duch Hospodinùv na Davidovi od toho dne i potom. A Samuel vstav, odšel do Ráma. ¹⁴ Takž Duch Hospodinùv odšel od Saule, a nepokojil ho duch zlý od Hospodina. ¹⁵ Služebníci pak Saulovi øekli jemu: Aj, teì duch Boží zlý nepokojí tì. ¹⁶ Nech[†], medle, rozkáže pán náš služebníkùm svým, kteøíž stojí pøed tebou, a[†] hledají muže, kterýž by umìl hráti na harfu, aby, když by pøišel na tì duch Boží zlý, hral rukou svou, a tobì aby lehèejí bylo. ¹⁷ Tedy øekl Saul služebníkùm svým: Medle, vyhledejte mi muže, kterýž by umìl dobøe hráti, a pøiveìte ke mnì. ¹⁸ I odpovìdìl jeden z služebníkù a øekl: Aj, vidìl jsem syna Izai Betlémského, kterýž umí hráti, muže udatného

a bojovného, též správného a krásného, a jest s ním Hospodin. ¹⁹ Protož poslal Saul posly k Izai, øka: Pošli mi Davida syna svého, kterýž jest pøi stádu. ²⁰ Tedy Izai vzal osla, chléb a nádobu vína a kozelce jednoho, a poslal po Davidovi synu svém Saulovi. ²¹ Když pak pøišel David k Saulovi, stál pøed ním; i zamiloval ho velmi, a uèinìn jest jeho odincem. ²² Potom poslal opìt Saul k Izai, øka: Medle, nech^t David stojí pøede mnou, nebo^t jest našel milost pøed oèima mýma. ²³ I bývalo, že kdyžkoli napadal duch Boží Saule, David, bera harfu, hrával rukou svou; i míval Saul polehèení, a lépe mu bývalo, nebo ten duch zlý odstupoval od ñho.

17

¹ I sebrali Filistinští vojska svá k boji, a shromáždili se u Socho, kteréž jest Judovo, a položili se mezi Socho a Azeka na pomezí Dammim. ² Ale Saul a muži Izraelští sebravše se, položili se v údolí Elah, a sšikovali se k bitvì proti Filistinským. ³ I stáli Filistinští na hoøe s strany jedné, a Izraelští stáli na hoøe s strany druhé, a údolí bylo mezi nimi. ⁴ I vyšel muž bojovník z vojska Filistinského, Goliáš jménem, z Gát, zvýší šesti loket a dlani. ⁵ Lebka pak ocelivá na hlavì jeho, a v pancíø brnìný byl obleèen, kterýžto pancíø vážil pìt tisíc lotù oceli. ⁶ Též plechovice ocelivé byly na nohách jeho, a pavéza ocelivá mezi rameny jeho. ⁷ A døevo u kopí jeho jako vratidlo tkadlcovské, železo pak ostré kopí jeho vážilo šest set lotù železa; a ten, kterýž nosil brað jeho, šel pøed ním. ⁸ I postavil se, a volal na vojska Izraelská, øka k nim: Naè jste to vyšli, vojensky se sšikovavše? Zdaliž já nejsem Filistinský, a vy služebníci Saulovi? Vybeøte z sebe muže, kterýž by sstoupil ke mnì. ⁹ Jestliže^t mi bude moci odolati a zabije mne, tedy budeme služebníci vaši; pakli^t já pøemohu jej a zabiji ho, budete vy

služebníci naši, a sloužiti budete nám. ¹⁰ Privil také ten Filistinský: Já jsem dnes zhanil vojska Izraelská. Vydejtež mi muže, abychom se bili spolu. ¹¹ A když uslyšel Saul i všecken Izrael slova Filistinského taková, ulekli se a báli se velmi. ¹² David pak ten syn muže Efratejského z Betléma Judova, (jehož jméno Izai, kterýž měl osm synů, a již se byl sstaral za dnů Saule, pøiblíživ se k lidem sešlým. ¹³ Tøi také synové Izai starší šedše, táhli na vojnu s Saulem. Jména těch øi synů jeho, kteøíž byli šli k boji: Eliáb prvorozený, a druhý po něm Abinadab, tøetí pak Samma. ¹⁴ Ale David byl nejmladší. A tak ti øi synové starší odešli s Saulem). ¹⁵ David tedy odšel od Saule a navrátil se, aby pásł stádo otce svého v Betlémi. ¹⁶ I pøicházel ten Filistinský ráno a veèer, a stavil se po ètyøidceti dní. ¹⁷ Tedy øekl Izai Davidovi synu svému: Vezmi i hned pro bratøí své efi pražmy této a deset chlebù těchto, a biž do vojska k bratøím svým. ¹⁸ A deset syøeèkù mladých těchto doneseš hejtmanu, a navštívì bratøí své, pozdravíš jich, a základ jejich vyzdvihneš. ¹⁹ Saul pak i oni, i všickni muži Izraelští byli v údolí Elah, bojujíce proti Filistinským. ²⁰ A tak vstav David tím raniji a zanechav stáda pøi strážném, vzal to a šel, jakž mu byl pøikázal Izai. I pøišel až k šancùm, a aj, vojsko vycházelo do šiku a køièelo k bitvì. ²¹ I sšikovali se Izraelští, ano i Filistinští, vojsko proti vojsku. ²² Protož David zanechav bøemene, kteréž s sebe složil u strážného pøi bøemeních, bižel do vojska; a když pøišel, tázal se bratøí svých, jak se mají. ²³ A když on s nimi mluvil, aj, muž bojovník jménem Goliáš, Filistinský z Gát, vycházel z vojska Filistinských a mluvil jako i prvè; což slyšel i David. ²⁴ Všickni pak muži Izraelští, jakž uzøeli toho muže, utkali pøed tváøí jeho, a báli se náramnì. ²⁵ I mluvili Izraelští mezi sebou: Vidìli-li jste toho muže, kterýž vyšel? Nebo aby pohanìnì uvedl na Izraele, vyšel. Kdož by ho zabil,

zbohatí ho král bohatstvím velikým, a dceru svou dá jemu, i dům otce jeho osvobodí v Izraeli. ²⁶ I mluvil David mužům, kteříž stáli u něho, a řekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by zabil toho Filistinského a odjal pohaniní od Izraele? Nebo kdo jest Filistinský neobřezaný ten, že pohaniní uvodí na vojsko Boha živého? ²⁷ Odpověděl jemu lid v těch slova, řka: To bude dáno muži, kterýž by ho zabil. ²⁸ A uslyšev Eliáb, bratr jeho nejstarší, že mluví s těmi muži, rozhnival se Eliáb velmi na Davida, a řekl: Proč jsi sem přišel? A komus nechal kolikasi těch ovců na poušti? Znáš já pýchu tvou a zlost srdce tvého, žeš přišel dívati se bitví. ²⁹ I řekl David: Což jsem pak učinil? Zdaž mi nebylo poručeno? ³⁰ Tedy šel od něho k jinému, jehož se tázal jako i první. I odpověděl jemu lid tak jako i první. ³¹ A tak roznesla se slova, kteráž mluvil David, a oznámili je Saulovi. Kterýžto povolal ho. ³² I řekl David Saulovi: Nechť se neleká srdce èlovíka pro něho; služebník tvůj půjde a bude se bít s Filistinským tímto. ³³ Ale Saul řekl Davidovi: Nebudeš moci jítí proti Filistinskému tomu, abys se potýkal s ním; nebo mládeněk jsi, on pak jest muž bojovný od mladosti své. ³⁴ Odpověděl David Saulovi: Služebník tvůj pastýřem byl stáda otce svého, a když přicházel lev aneb nedvěd, a bral dobytě z stáda, ³⁵ Já dostihal jsem ho a bil jsem jej, a vydíral jsem je z hrdla jeho. Pakli se na mne obořil, tedy ujma ho za èelist, bil jsem jej, až jsem ho i zabil. ³⁶ I lva i nedvěda zabil služebník tvůj; budeť tedy Filistinský neobřezanec ten jako který z nich, nebo zhanil vojska Boha živého. ³⁷ Řekl také David: Hospodin, kterýž vytrhl mne z moci lva a z moci nedvěda, onť mne vytrhne z ruky Filistinského tohoto. Tedy řekl Saul Davidovi: Jdi, a Hospodin budiž s tebou. ³⁸ I dal Saul obláci Davida v šaty své, a vstavil lebku ocelivou na hlavu jeho, a oblékl ho v pancíř. ³⁹ Připásal

také David meè jeho na ty šaty jeho, a chtìl jítì, ale že tomu nezvykl, protože øekl David Saulovi: Nemohu[†] v tom jítì, nebo jsem nepøivykl. I složil to David s sebe. ⁴⁰ A vzav hùl svou do ruky své, vybral sobì pìt kamenù hladkých z potoku, a vložil je do mošnièky pastýøské, kterouž mìl, totiž do pytlíku, a prak svůj v ruce nesl, a pøiblížil se k Filistinskému. ⁴¹ Bral se také i Filistinský, jda a pøibližuje se k Davidovi, a muž ten, kterýž nesl braø jeho, šel pøed ním. ⁴² A když pohledìl Filistinský a uzøel Davida, pohrdal jím, proto že byl mládenèek, a ryšavý, a krásného vzezøení. ⁴³ I øekl Filistinský Davidovi: Což jsem pes, že jdeš proti mnì s holí? A zloøeìl Filistinský Davidovi skrze bohy své. ⁴⁴ Øekl také Filistinský Davidovi: Poì ke mnì, a dám[†] tilo tvé ptákùm nebeským a šelmám zemským. ⁴⁵ Odpovìdìl David Filistinskému: Ty jdeš ke mnì s meèem a s kopím a s pavézou, ale já k tobì jdu ve jménu Hospodina zástupù, Boha vojsk Izraelských, kterémuž jsi ty utrhal. ⁴⁶ Dnešního dne zavøe ti Hospodin v ruku mou, a zabiji ti, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám tila vojska Filistinského dnes ptákùm nebeským a šelmám zemským, a pozná všecka zemì, že[†] jest Bùh v Izraeli. ⁴⁷ A zví[†] všecko shromáždìní toto, že ne meèem ani kopím vysvobozuje Hospodin; (nebo Hospodinùv jest boj), protože vydá[†] vás v ruce naše. ⁴⁸ Stalo se pak, že když vstal ten Filistinský, a šel, pøibližuje se proti Davidovi, pospíšil i David a bižel proti Filistinskému, aby se s ním potýkal. ⁴⁹ V tom David vztáh ruku svou k mošnièce, vyðal z ní kámen, kterýmž hodil z praku, a udeøil Filistinského v èelo jeho tak, že kámen uvázl v èele jeho. I padl tváøí svou na zem. ⁵⁰ A tak pøemohl David Filistinského prakem a kamenem, a udeøiv Filistinského, zabil jej, aèkoli David žádného meèe v ruce nemìl. ⁵¹ A pøibìh David, stál nad Filistinským. Potom pochytil meè jeho, dobyl ho z pošvy

a zabil jej, a s[†]al jím hlavu jeho. To vidouce Filistinští, že umøel nejsilnější jejich, utíkali. ⁵² A protož vstavše muži Izraelští a Judští, zkøikli a honili Filistinské, až kde se vchází do údolí, a až k branám Akaron. I padali, ranìni jsouce, Filistinští po cestì k Saraim, až do Gát a až do Akaron. ⁵³ A navrátivše se synové Izraelští od honinì Filistinských, vzebrali tábor jejich. ⁵⁴ Potom David vzav hlavu toho Filistinského, pøinesl ji do Jeruzaléma, a odinì jeho složil v stanu svém. ⁵⁵ Tehdáž pak, když vidìl Saul Davida jdoucího proti tomu Filistinskému, øekl Abnerovi hejtmanu vojska: Abner, èí jest syn ten mládenèek? Odpovìdìl Abner: Jako jest živa duše tvá, králi, že nevím. ⁵⁶ Ale král øekl: Zeptej ty se, èí jest syn mládenec ten. ⁵⁷ Když se pak vracoval David od zabití Filistinského toho, pojav ho Abner, pøivedl jej pøed Saule, an drží hlavu Filistinského v ruce své. ⁵⁸ I øekl jemu Saul: Èí jsi syn, mládenèe? Odpovìdìl David: Syn služebníka tvého Izai Betlémského.

18

¹ I stalo se, že když pøestal mluvíti k Saulovi, duše Jonatova spojila se s duší Davidovou, tak že ho zamiloval Jonata jako sebe samého. ² A tak Saul vzal jej k sobì toho dne, a nedopustil mu navrátiti se do domu otce jeho. ³ I uèinil Jonata s Davidem smlouvu, proto že ho miloval jako duší svou. ⁴ A složiv Jonata s sebe pláš[†], kterýmž byl odín, dal jej Davidovi, i roucho své, až do meèe svého, a až do luèišti svého, i do pasu svého. ⁵ Vycházel pak David, k èemuž ho koli posílal Saul, opatrnì sobì poèínaje. I ustanovil ho Saul nad vojáky, a líbil se všemu lidu, též i služebníkùm Saulovým. ⁶ Stalo se pak, když se oni domù brali, a David též se navracoval od zabití Filistinského, že vyšly ženy z každého místa Izraelského,

zpívající a plésající, vstoupí Saulovi králi s bubny, s veselím a s huslíčkami. ⁷ A prozpívávaly jedny po druhých ženy ty, hrajíce, a oekly: Porazil^t jest Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců. ⁸ I rozhnival se Saul náramně, nebo nelíbila se mu ta oee. Proeež oekl: Dali Davidovi deset tisíc, a mně dali toliko tisíc. Co mu ještě pøes to pøivlastní, leè království? ⁹ Protož Saul zlobivě hledil na Davida od toho dne i vždycky. ¹⁰ Stalo se pak druhého dne, že duch Boží zlý napadl Saule, a prorokoval u prostøed domu svého, a David hral rukou svou jako i jindy vždycky. Saul pak míl kopí v ruce své. ¹¹ I vyhodil Saul kopí, øka: Prohodím Davida až do stiny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát. ¹² A bál se Saul Davida, proto že Hospodin byl s ním, a od Saule odstoupil. ¹³ Protož vybyl ho Saul od sebe, a uèinil jej sobì hejtmanem nad tisíci; kterýžto vycházel i vcházel pøed lidem. ¹⁴ David pak ve všech cestách svých opatrně sobì poèínal, nebo Hospodin byl s ním. ¹⁵ A když to vidil Saul, že sobì velmi opatrně poèíná, bál se ho. ¹⁶ Ale všecken Izrael i Juda miloval Davida, nebo vycházel i vcházel pøed nimi. ¹⁷ Tedy oekl Saul Davidovi: Aj, dceru svou starší Merob dám^t za manželku, toliko mi buí muž silný, a veí boje Hospodinovy. (Saul pak myslil: Nech^t neschází od mé ruky, ale od ruky Filistinských.) ¹⁸ I oekl David Saulovi: Kdo jsem já, a jakýž jest rod můj a èeled otce mého v Izraeli, abych byl zetím královým? ¹⁹ I stalo se, že když již Merob dcera Saulova míla dána býti Davidovi, dána jest Adrielovi Molatitskému za manželku. ²⁰ Milovala pak Míkol dcera Saulova Davida; což když oznámili Saulovi, líbilo se to jemu. ²¹ (Nebo oekl Saul: Dám^t mu ji, aby mu byla osídlem, a aby proti nìmu byla ruka Filistinských.) A tak oekl Saul Davidovi: Po této druhé budeš mi již zetím. ²² I rozkázal Saul služebníkům svým: Mluvte k Davidovi tajně, økouce: Aj, libuje ti sobì

král, a všickni služebníci jeho laskavi jsou na tebe; nyní tedy budiž zetím královým. ²³ A když mluvili služebníci Saulovi v uši Davidovy slova ta, odpověděl David: Zdaliž se vám malá věc zdá, býti zetím královým? A já jsem člověk chudý a opovržený. ²⁴ Tedy služebníci Saulovi oznámili jemu, økouce: Taková slova mluvil David. ²⁵ I øekl Saul: Takto rcete Davidovi: Není žádostiv král vñna, toliko sto obøízek Filistinských, aby byla pomsta nad nepøátely královskými. (Saul pak to obmýšlel, aby David upadl v ruku Filistinských.) ²⁶ Protož oznámili služebníci jeho Davidovi slova ta, a líbilo se to Davidovi, aby byl zetím královým. Ještì se pak nebyli vyplnili dnové ti, ²⁷ Když vstav David, odšel, on i muži jeho, a zbil z Filistinských dvì stì mužù, jejichž obøízky pøinesl David, a z úplna je dali králi, aby byl zetím královým. I dal jemu Saul Míkol dceru svou za manželku. ²⁸ A vida Saul, nýbrž zkušené maje, že jest Hospodin s Davidem, a že Míkol dcera jeho miluje ho, ²⁹ Ještì tím více Saul obával se Davida. I byl Saul nepøítelem Davidovým po všecy dny. ³⁰ Vtrhovali pak do zemì knížata Filistinská; i bývalo, že kdyžkoli vycházeli, opatrnìji sobì poèínal David proti nim nade všecy služebníky Saulovy, proèež i jméno jeho bylo velmi slavné.

19

¹ Mluvil pak Saul k Jonatovi synu svému a ke všecným služebníkùm svým, aby zamordovali Davida, ale Jonata syn Saulùv líboval sobì Davida velmi. ² I oznámil to Jonata Davidovi, øka: Usíljuje Saul otec můj, aby tì zabil; protož nyní šetø se, prosím, až do jitra, a usadì se v skrytì, schovej se. ³ Ale já^t vyjdu a státi budu pøi boku otci svému na poli, kdež ty budeš, a budu mluviti o tobì s otcem svým, a øemuž vyrozumím, oznámím tobì. ⁴ I mluvil Jonata o

Davidovi dobøe Saulovi otci svému, a øekl: Nech^t nehøeší král proti služebníkmu svému Davidovi, neb^t jest nic tobì neprovinil, nýbrž správa jeho jest tobì velmi užiteèná. ⁵ Nebo se opovážil života svého a zabil Filistinského, a uèinil Hospodin vysvobození veliké všemu Izraeli. Vidìls to a radoval jsi se. Proèež bys tedy høešil proti krvi nevinné, chtìje zabiti Davida bez pøìèiny? ⁶ I uposlechl Saul øeì Jonatovy a pøisáhl Saul, øka: Živ^t jest Hospodin, že^t nebude zabit. ⁷ Tedy Jonata povolal Davida, a oznámil jemu Jonata všechna slova tato. A pøivedl Jonata Davida k Saulovi, i byl pøed ním jako i prvè. ⁸ Vznikla pak opìt válka; a vytáh David, bojoval proti Filistinským, a porazil je porážkou velikou, a utekli pøed ním. ⁹ V tom duch Hospodinùv zlý napadl Saule, kterýž v domì svém sedìl, maje kopí své v ruce své, a David hrál rukou pøed ním. ¹⁰ Ale Saul chtìl prohoditi Davida kopím až do stìny; kterýž uhnul se mu, a udeøilo kopí v stìnu. A tak David utekl a vynikl z nebezpeèenství té noci. ¹¹ Potom poslal Saul posly k domu Davidovu, aby ho støáhli a zabili jej ráno. I oznámila to Davidovi Míkol manželka jeho, økuci: Jestliže se neopatøíš noci této, zítra zabit budeš. ¹² A protož spustila Míkol Davida oknem, kterýž odšed, utekl a vynikl z nebezpeèenství. ¹³ Vzala pak Míkol obraz a vložila na lùže, a polštáø kozí položila v hlavách jeho a pøikryla šaty. ¹⁴ Tedy Saul poslal posly, aby vzali Davida. I øekla: Jest nemocen. ¹⁵ Opìt poslal Saul posly, aby pohledìli na Davida, øka: Pøineste ho na lùži ke mnì, a^t ho zabiji. ¹⁶ A když pøišli poslové, a aj, obraz ležel na lùži a polštáø kozí v hlavách jeho. ¹⁷ I øekl Saul k Míkol: Proè jsi mne tak podvedla a pustilas nepøítele mého, aby ušel? Odpovìdila Míkol Saulovi: On mi øekl: Propus^t mne, sic jinak zabiji ti. ¹⁸ David tedy utíkaje, vynikl z nebezpeèenství, a pøišed k Samuelovi do Ráma, oznámil

jemu všechno, co mu Saul učinil. I odšel on i Samuel, a bydlili v Nájot. ¹⁹ Oznámeno pak bylo Saulovi, øka: Aj, David jest v Nájot v Ráma. ²⁰ I poslal Saul posly, aby jali Davida. Kteøíž když vidili zástup prorokù prorokujících, a Samuele jim pøedstaveného, an stojí, sstoupil také na posly Saulovy Duch Boží, a prorokovali i oni. ²¹ To když oznámili Saulovi, poslal jiné posly, a prorokovali také i oni; a opìt poslal Saul tøetí posly, a i ti prorokovali. ²² Šel tedy již sám do Ráma a pøišel až k èisterni veliké, kteráž jest v Socho, a zeptal se, øka: Kde jest Samuel a David? I øekl nikdo: Aj, jsou v Nájot v Ráma. ²³ I šel tam do Nájot v Ráma; a sstoupil i na něj Duch Boží, a jda dále, prorokoval, až i pøišel do Nájot v Ráma. ²⁴ Kdežto svlékl také sám roucho své a prorokoval i on pøed Samuelem, a padna, ležel svleèený celý ten den a noc. Odkudž se øíká: Zdali také Saul mezi proroky?

20

¹ V tom utíkaje David z Nájot, kteréž jest v Ráma, pøišel a mluvil pøed Jonatou: Což jsem učinil? Jaká jest nepravost má? A jaký jest høích můj pøed otcem tvým, že hledá bezživotí mého? ² Kterýž øekl jemu: Odstup to, neumøeš. Aj, neèiní^t otec můj nièeho ani velikého ani malého, èehož by se mi nesvíøil. Jak by tedy otec můj tajil to pøede mnou! Není^t toho. ³ Nadto pøisáhl také David, (to promluviv: Dobøe^t ví otec tvůj, že jsi laskav na mne, protož myslí: Nech^t neví o tom Jonata, aby nemìl zámutku). Nýbrž jistì, živ^t jest Hospodin, a živa^t jest duše tvá, že sotva jest kroèej mezi mnou a mezi smrtí. ⁴ Odpovìdìl Jonata Davidovi: Povìz, èehokoli žádáš, a uèiním tobì. ⁵ I øekl David Jonatovi: Aj, zítra bude novmìsíce, kdyžto já mám obyèej sedati s králem k jídlu; protož propus^t mne, a skryji se na poli až do tøetího

veèera. ⁶ Jestliže by se zvláštñ na mne ptal otec tvùj, øekneš: Prosil mne velice David, aby sbìhl do Betléma mìsta svého; nebo obìt výroèní tam míti má všechna jeho rodina. ⁷ Øekne-li⁺: Dobøe, pokoj služebníkù tvému; pakli⁺ se rozzlobí, vìz, že⁺ se doplnila zlost jeho. ⁸ A tak uèiniš milosrdenství s služebníkem svým, ponìvadž jsi v smlouvu Hospodinovu uvedl služebníka svého s sebou. Pakli⁺ jest na mnì nepravost, zabí mne sám; nebo k otci svému proè bys mne vodil? ⁹ I øekl Jonata: Odstup to od tebe; nebo zvím-li⁺ to jistotñ, že by se doplnila zlost otce mého, aby pøišla na tì, zdaliž neoznámím tobì toho? ¹⁰ Øekl také David Jonatovi: Kdož mi oznámí, jestliže odpoví tobì otec tvùj ñico tvrdì? ¹¹ Odpovìdìl Jonata Davidovi: Poì, vyjdìme na pole. I vyšli oba na pole. ¹² Opìt øekl Jonata Davidovi: Hospodin Bùh Izraelský, (hned jakž porozumím na otci svém, okolo tohoto èasu zítra neb pozejtøí, an bude dobøe s Davidem, jestliže nepøšli tehdáž k tobì, a neoznámím-li⁺), ¹³ Toto uèiò Hospodin Jonatovi a toto pøidej. Pakli⁺ se bude líbiti otci mému uvéstì zlé na tebe, také⁺ i to zjevím tobì a propustím tì; i pùjdeš v pokoji, a Hospodin budiž s tebou, jakož byl s otcem mým. ¹⁴ A zdaliž i ty, dokud jsem živ, neuèiniš se mnou milosrdenství Hospodinova, ano bych⁺ i umøel, ¹⁵ Tak že neodvrátíš milosrdenství svého od domu mého až na vìky, zvláštì tehdáž, když Hospodin vyplní nepøátely Davidovy, jednoho každého se svrchku zemì. ¹⁶ A tak uèinil Jonata smlouvu s domem Davidovým, øka: Vyhledávejž Hospodin toho z ruky nepøátel Davidových. ¹⁷ Ještì i pøísahou zavázal Jonata v lásce odmìnné k sobì Davida; nebo jakož miloval duši svou, tak jej miloval. ¹⁸ I øekl mu Jonata: Zítra bude novmìsíce, a bude se ptáti na tebe, když prázdne bude místo tvé. ¹⁹ Do tøetího tedy dne skrýváje se, sstoupíš rychle a pøijdeš k tomu místu,

na kterémžs se byl skryl, když se to jednalo, a pobudeš u kamene pocestných. ²⁰ A já tõi støely vystøelím po stranì k nìmu, smìøuje sobì k cíli. ²¹ Potom hned pošli pachole a dím: Jdi, shledej støely. Jestliže prostì øeknu služebníkù: Hle, støely za tebou blíže sem, pøines je, tedy pøii, nebo jest pokoj tobì, a není^t žádného nebezpeèenství, živ^t jest Hospodin. ²² Pakli takto øeknu pacholeti: Hle, støely jsou pøed tebou dále, tedy odejdi, nebo propustil ti Hospodin. ²³ Øeèi pak této, kterouž jsme mluvili já a ty, aj, Hospodin svìdek bude mezi mnou a mezi tebou až na vïky. ²⁴ A tak skryl se David na poli. Byl pak novmìsíce, i sedl král za stùl k jídlu. ²⁵ A sedil král na stolici své, jakž obyèej mìl, na stolici u stìny, ale Jonata povstal. Sedl také Abner podlé Saule, a místo Davidovo zùstalo prázdné. ²⁶ A však toho dne Saul nic neøikal, nebo myslil: Nìco se mu pøihodilo, buì že èistý jest neb neèistý. ²⁷ Stalo se pak nazejtøí, druhého dne novmìsíce, že opìt prázdné bylo místo Davidovo. I øekl Saul Jonatovi synu svému: Proè nepøišel syn Izai ani vèera ani dnes k jídlu? ²⁸ Odpovìdìl Jonata Saulovi: Velice mne prosil David, aby šel do Betléma. ²⁹ A øekl: Odpus^t mne, prosím, nebo obìt má mítì rodina naše v mìstì, a bratr mùj sám rozkázal mi pøijítì; nyní tedy, nalezl-li jsem milost pøed oèima tvýma, nech^t se odtrhnu, prosím, abych navštívil bratøí své. Tou pøíèinou nepøišel k stolu královskému. ³⁰ I rozhnìval se Saul náramnì na Jonatu, a øekl jemu: Synu pøevrácený a urputný, zdaliž nevím, že jsi zvolil sobì syna Izai k hanbì své, i k hanbì a lehkosti matky své? ³¹ Nebo po všecy dny, v nichž bude živ syn Izai na zemi, nebudeš upevnìn ty, ani království tvé. Protož hned pošli a pøivej jej ke mnì, neb^t jest hoden smrti. ³² Odpovìdìl Jonata Saulovi otci svému, a øekl jemu: Proè má umøítì? Což jest uèinil? ³³ I hodil Saul kopím na něj, aby ho

zabil. Tedy seznal Jonata, že uložil otec jeho zabiti Davida, ³⁴ Vstal od stolu Jonata, rozpálen jsa hněvem, a nejedl toho druhého dne novumísce pokrmu, nebo bolestil pro Davida, a že ho tak zlehčil otec jeho. ³⁵ Protož stalo se ráno, že vyšel Jonata na pole k èasu uloženému Davidovi, a pachole malé s ním. ³⁶ Tedy øekl pacholeti svému: Biž a shledej støely, kteréž já vystøelím. I biželo pachole, a on støílel daleko pøed nìj. ³⁷ Když pak pøišlo pachole až k cíli, k nìmuž støílel Jonata, volal Jonata za pacholetem a øekl: Zdaliž není støely pøed tebou tam dále? ³⁸ Opìt volal Jonata za pacholetem: Rychle pospiš, nestùj. A tak sebravši pachole Jonatovo støely, vrátilo se k svému pánu. ³⁹ (Pachole pak nic nevidìlo, toliko Jonata a David vidìli, co se jedná.) ⁴⁰ I dal Jonata braò svou pacholeti, kteréž s ním bylo, a øekl jemu: Jdi, dones do mìsta. ⁴¹ A když odešlo pachole, vstal David s strany polední, a padna na tváø svou k zemi, poklonil se tøikrát; a políbivše jeden druhého plakali oba, až Jonata Davida pozdvihl. ⁴² I øekl Jonata Davidovi: Jdiž u pokoji, a což jsme sobì oba pøisáhli ve jménu Hospodinovu, økouce: Hospodin budiž svìdkem mezi mnou a tebou, i mezi semenem mým a mezi semenem tvým, nech^t trvá až na vìky. ⁴³ A tak vstav David, odšel, Jonata pak navrátil se do mìsta.

21

¹ Tedy pøišel David do Nobe k Achimelechovi knìzi. I ulek se Achimelech, vyšel vstøíc Davidovi a øekl jemu: Cože to, že jsi sám, a není žádného s tebou? ² Odpovìdìl David Achimelechovi knìzi: Král mi poruèil nìjakou vìc, a øekl mi: A^t žádný nezvídá toho, proè ti posílám, a co^t jsem poruèil. Služebníkùm pak uložil jsem jisté místo. ³ Protož nyní, co máš tu pøed rukama, dej v ruku mou, asi pìt chlebù, aneb což na hotovì máš. ⁴ Odpovìdìl knìz

Davidovi a øekl: Nemám⁴ chleba obecného pøed rukama, než toliko chléb svatý, však jestliže se toliko od žen zdrželi služebníci. ⁵ Odpovìdìl David knìzi a øekl: Jistì ženy vzdáleny byly od nás, jakož vèera tak i pøed vèerejškem, když jsem vyšel; protož tìla služebníkù svatá jsou. Aè pak toto pøedsevzetí jest proti slušnosti, však i to dnes posviceno bude pro tìlo. ⁶ A tak dal jemu knìz chleby svaté; nebo nebylo tam chleba, jediné chlebové pøedložení, kteøíž odloženi byli od tváøi Hospodinovy, aby položení byli chlebové teplí toho dne, když ti vzati byli. ⁷ (Byl pak tu jeden z služebníkù Saulových v týž den, kterýž se tam pozadržel pøed Hospodinem, jehož jméno bylo Doeg Idumejský, nejpøednější mezi pastýøi Saulovými.) ⁸ I øekl David Achimelechovi: Nemáš-liž zde kopí aneb meèe? Nebo ani meèe svého ani brání své nevzal jsem v ruku svou, proto že rozkaz královský dotíral. ⁹ Jemuž øekl knìz: Meè Goliáše Filistinského, kteréhož jsi zabil v údolí Elah, aj, ten jest zde obvinutý v roucho za efodem. Jestliže jej chceš sobì vzítì, vezmi, nebo zde jiného není kromì toho. I øekl David: Není⁴ pøes ten, dejž mi jej. ¹⁰ Tedy vstal David, a utekl toho dne pøed Saulem, a pøišel k Achisovi králi Gát. ¹¹ Služebníci pak Achisovi øekli jemu: Zdaliž tento není David, král zemì? Zdaliž neprozpìvovali tomuto po houfích, økouce: Porazil Saul svùj tisíc, David pak svých deset tisícù. ¹² I složil David ta slova v srdci svém, a bál se velmi Achisa krále Gát. ¹³ Protož zmìnìl zpùsob svùj pøed oèima jejich, a bláznem se dìlal, jsa v rukou jejich; psal také po vratech u brány, a pouštíl sliny po bradì své. ¹⁴ Tedy øekl Achis služebníkùm svým: Hle, vidivše èlovìka blázna, proèež jste ho ke mnì pøivedli? ¹⁵ Nedostává-liž se mi bláznù, že jste uvedli tohoto, aby bláznìl pøede mnou? Ten-liž má vjíti do mého domu?

22

¹ A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni Adulam. To když uslyšeli bratøí jeho i všecken dùm otce jeho, sešli se tam k nìmu. ² A shromáždili se k nìmu, kteøížkoli byli v ssoužení, a kteøížkoli byli zadlužilí, a kteøížkoli byli v hoøkosti ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo ètyø set mužù. ³ Potom odšel odtud David do Masfa Moábského a øekl králi Moábskému: Proším, nech' vcházejí k vám i vycházejí otec můj a matka má, dokudž nezvím, co se mnou uèiní Bùh. ⁴ I pøivedl je pøed krále Moábského, a bydlili s ním po všecy dny, v nichž zùstával David na tom hradì. ⁵ Ale prorok Gád øekl Davidovi: Nebývejž dèle na tom hradì, jdi, navrať se do zemì Judské. I odšel David, a pøišel do lesa Haret. ⁶ V tom uslyšel Saul, že by se zjevil David i muži, kteøíž byli s ním. Saul pak bydlil v Gabaa pod hájem v Ráma, maje kopí své v rukou svých, a všickni služebníci jeho stáli pøed ním. ⁷ I øekl Saul služebníkùm svým, kteøíž stáli pøed ním: Slyšte medle, synové Jemini: Všechnìm-li vám dá syn Izai pole a vinice? Všecy-li vás postaví za správce nad tisíci a sty, ⁸ Že jste se všickni spikli proti mnì, aniž jest, kdo by mi oznámil? Již i syn můj uèinil smlouvu s synem Izai, a však žádný z vás nelituje mne, aniž mi kdo oznámí, že pozdvihl syn můj služebníka mého proti mnì, aby mi zálohy strojil, jakož se to již dije. ⁹ Odpovìdìl pak Doeg Idumejský, kterýž též stál s služebníky Saulovými, a øekl: Vidìl jsem syna Izai, an pøišel do Nobe k Achimelechovi synu Achitobovu. ¹⁰ Kterýž radil se o niho s Hospodinem a dal jemu potravy, také i meè Goliáše Filistinského dal jemu. ¹¹ I poslal král, aby zavolali Achimelecha syna Achitobova, knìze, i vší èeledi otce jeho, totiž kníží, kteøíž byli v Nobe. I pøišli všickni pøed krále. ¹² Tedy øekl Saul: Slyš nyní, synu Achitobùv. Kterýž odpovìdìl: Ej, pane můj. ¹³ I dí k

nìmu Saul: Proè jste se spikli proti mnì, ty a syn Izai, když jsi jemu dal chléb a meè, a radils se s Bohem o nìj, aby povstal proti mnì k strojení mi záloh, jakož se to již dìje? ¹⁴ Odpovídaje Achimelech králi, øekl: A kdo jest tak vìrný ze všech služebníkù tvých jako David, kterýž i zetìm královým jest, kterýž kráèi v poslušenství tvém, a vzácný jest v domì tvém? ¹⁵ Zdaliž jsem se nyní poèal tázati Boha o nìj? Odstup to ode mne. Nesètejž král takové vìci na služebníka svého, ani na koho z èeledi otce mého, neboť neví služebník tvůj o nièemž o tom ani nejmenší vìci. ¹⁶ Ale král øekl: Smrtí umøeš Achimelechu, ty i všecken dùm otce tvého. ¹⁷ I øekl král drabantùm, kteøíž stáli pøed ním: Obraťte se a zbíte knìží Hospodinovy, nebo i jejich ruka jest s Davidem; pøes to vìdouce, že utíká, nedali mi znáti. Služebníci však královští nechtili vztáhnouti rukou svých, ani se oboøiti na knìží Hospodinovy. ¹⁸ A protož øekl král Doegovi: Obrať ty se, a pobí ty knìží. Takž Doeg Idumejský obrátiv se, oboøil se na knìží, a zbil toho dne osmdesáte a pìt mužù, kteøíž nosili efod lnìný. ¹⁹ Nobe také mìsto knìžské vyhubil ostrostí meèe, od muže až do ženy, od malého až do požívajícího prsí, voly i osly, i dobytky pobil ostrostí meèe. ²⁰ Jediný toliko syn Achimelechùv, syna Achitobova, jehož jméno bylo Abiatar, ušel a utekl k Davidovi. ²¹ Tedy oznámil Abiatar Davidovi, že Saul zmordoval knìží Hospodinovy. ²² I øekl David Abiatarovi: Vídìl^t jsem toho dne, když tam byl Doeg Idumejský, že jistotnì oznámí Saulovi; já^t jsem pøièinu dal k zhubení všech duší domu otce tvého. ²³ Zùstaò u mne, neboj se; nebo kdož hledati bude bezživotí mého, hledati bude bezživotí tvého, ale ochránìn budeš u mne.

23

¹ Tedy oznámili Davidovi, økouce: Aj, Filistinští dobývají Cejly a loupí dvory. ² Protož tázal se David Hospo-

dina, øka: Mám-li jíti a udeøiti na ty Filistinské? I odpovìdìl Hospodin Davidovi: Jdi a porazíš Filistinské, i Cejlu vysvobodíš. ³ Muži pak Davidovi øekli jemu: Aj, my zde v Judstvu bojíme se, èím více, když pùjdeme k Cejle proti vojskùm Filistinských. ⁴ A tak opìt David tázal se Hospodina. Jemuž odpovìdìl Hospodin a øekl: Vstana, vytáhni k Cejle, nebo⁴ dám Filistinské v ruce tvé. ⁵ I táhl David a muži jeho k Cejle, a bojoval s Filistinskými, a zajal dobytky jejich. I porazil je ranou velikou, a tak vysvobodil David obyvatele Cejly. ⁶ Stalo se pak, že když utíkal Abiatar syn Achimelechùv k Davidovi do Cejly, dostal se efod v ruce jeho. ⁷ Potom oznámeno bylo Saulovi, že pøitáhl David do Cejly. I øekl Saul: Dal⁴ ho Bùh v ruku mou, nebo zavøel se, všed do mìsta hrazeného a zavøitého. ⁸ I svolal Saul všecken lid k boji, aby táhl k Cejle, a oblehl Davida i muže jeho. ⁹ A zvidìv David, že Saul tajnì ukládá o nìm zle, øekl Abiatarovi knìzi: Vezmi na se efod. ¹⁰ I øekl David: Hospodine, Bože Izraelský, za jistou vìc slyšel služebník tvùj, že strojí Saul pøitáhnouti k Cejle, aby zkazil mìsto pro mne. ¹¹ Vydali-li by mne muži Cejly v ruce jeho? A pøitáhl-li by Saul, jakž slyšel služebník tvùj? Hospodine, Bože Izraelský, oznam, prosím, služebníku svému. Odpovìdìl Hospodin: Pøitáhl by. ¹² Øekl ješti David: Vydali-li by mne obyvatele Cejly i muže mé v ruce Saulovy? Odpovìdìl Hospodin: Vydali by. ¹³ Vstav tedy David a muži jeho, témìø šest set mužù, vytáhli z Cejly a šli ustaviènì, kamž jíti mohli. Saulovi pak povidíno, že ušel David z Cejly; i nechal tažení. ¹⁴ Byl pak David na poušti v místech bezpeèných, a bydlil na hoøe, na poušti Zif. A aèkoli hledal ho Saul po všechny ty dny, však nevydal ho Bùh v ruku jeho. ¹⁵ Vida tedy David, že Saul vytáhl hledati bezživotí jeho, byl na poušti Zif v lese. ¹⁶ Vstav pak Jonata syn Saulùv, pøišel k Davidovi do

lesa, a posilnil ruky jeho v Bohu. ¹⁷ A øekl jemu: Neboj se, nebo¹ nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty kralovati budeš nad Izraelem, a já budu druhý po tobì. Však i Saul otec můj zná to. ¹⁸ I uèinili smlouvu oba pøed Hospodinem; a David zùstal v lese, Jonata pak navrátil se do domu svého. ¹⁹ Tedy pøišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, økouce: Zdaliž David nepokrývá se u nás v horách, v lese, na pahrbku Hachile, kterýž jest na pravé stranì poušti. ²⁰ Protož nyní podlé všì žádosti duše své, ó králi, pøitáhni stižì, my se pak pøièiníme, abychom jej vydali v ruce královy. ²¹ I øekl Saul: Požehnaní vy od Hospodina, že mne litujete. ²² Jdìtež medle, ujis^tte se tím ještì lépe, pøezvìzte a shlédnìte místo jeho, kam se obrátì, kdo ho tam vidìl; nebo mi praveno, že divných chytrostí užívá. ²³ Vyšpehujtež tedy a vyzvìzte všechny skrejše, v nichž se kryje, a navra^tte se ke mnì s vícì jistou, i potáhnu s vámi, a jestliže v zemi jest, hledati ho budu ve všech tisících Judských. ²⁴ Kteøížto vstavše, navrátili se do Zif pøed Saulem; David pak a muži jeho byli na poušti Maon, na rovinách po pravé stranì poušti. ²⁵ Nebo jakž vytáhl Saul s lidem svým hledati ho, oznámeno bylo to Davidovi, kterýž sstoupil s skály a bydlil na poušti Maon. O èemž Saul uslyšav, honil Davida po poušti Maon. ²⁶ A tak Saul táhl s jedné strany hory, David pak a muži jeho po druhé stranì hory. A pospíšil David, aby mohl utéci od tváøi Saulovy; nebo Saul s lidem svým obklièovali Davida i muže jeho, aby je zjímali. ²⁷ V tom pøišel posel k Saulovi, øka: Pospíš a pøiì, nebo Filistinští vtrhli do zemì. ²⁸ A protož navrátil se Saul od honinì Davida, táhl proti Filistinským. Proèež nazvali to místo: Skála rozdlující.

24

¹ Odšed pak David odtud, bydlil v místech bezpečných

Engadi. ² I stalo se, že když se navrátil Saul od honiní Filistinských, oznámili jemu, økouce: Hle, David jest na poušti Engadi. ³ Tedy vzav Saul tøi tisíce mužù vybraných ze všeho Izraele, odšel hledati Davida a mužù jeho na skalách kamsíkù. ⁴ I pøišel k stájím ovcí blízko cesty, kdež byla jeskynì, do níž všel Saul na potøebu; David pak a muži jeho sedili po stranách v té jeskyni. ⁵ Protož øekli muži Davidovi jemu: Aj, tento jest den, o nimž tobì mluvil Hospodin, øka: Aj, já dám nepøitele tvého v ruku tvou, abys mu uèinil, jak^t se koli líbiti bude. Tedy vstav David, uøezal tiše kus pláští Saulova. ⁶ Potom pak padlo to tížce na srdce Davidovi, že uøezal køídlo pláští Saulova. ⁷ Proèež øekl mužùm svým: Uchovejž mne Hospodin, abych to uèiniti mìl pánu mému, pomazanému Hospodinovu, abych vztáhnouti mìl ruku svou na něj, ponìvadž jest pomazaný Hospodinùv. ⁸ A tak zabránil David mužùm svým tìmi slovy, a nedal jim povstati proti Saulovi. Saul také vyšed z té jeskynì, bral se cestou svou. ⁹ Potom vstal i David, a vyšed z jeskynì, volal za Saulem, øka: Pane mùj králi! I ohlédl se Saul zpìt, David pak sehnuv se tváøí k zemi, poklonil se jemu. ¹⁰ A øekl David Saulovi: I proè posloucháš øeèi lidských, kteøíž praví: Hle, David hledá tvého zlého. ¹¹ Aj, dnešního dne vidìti mohly oèi tvé, že tì byl vydal Hospodin dnes v ruku mou v jeskyni. A bylo^t mi øeèeno, abych tì zabil, ale šanoval jsem tì; nebo øekl jsem: Nevztáhnú^t ruky své na pána svého, ponìvadž jest pomazaný Hospodinùv. ¹² Nýbrž, otèe mùj, pohleí a viz kus pláští svého v ruce mé, a že^t jsem nechtìl, odøezuje køídlo pláští tvého, zabiti tebe. Poznejž tedy a viz, že^t není v úmysle mém nic zlého, ani jaké pøevrácenosti, a že^t jsem nezhøešil proti tobì; ty pak èíháš na duši mou, abys mi ji odjal. ¹³ Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou, a pomstiž mne Hospodin nad

tebou, ale ruka má nebude proti tobì. ¹⁴ Jakož vznì ono pøísloví starých: Od bezbožných vychází bezbožnost; protož nebude^t ruka má proti tobì. ¹⁵ Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu. ¹⁶ Ale bude^t Hospodin soudce; on nech^t rozsoudí mezi mnou a tebou, a nech^t pohledí a vyvede pøi mou, a vysvobodí mne z ruky tvé. ¹⁷ Když pak pøestál David mluvitì slov tìch Saulovi, odpovìdìl Saul: Nenì-liž to hlas tvùj, synu mùj Davide? A pozdvìh Saul hlasu svého, plakal. ¹⁸ A øekl Davidovi: Spravedlivìjší jsi nežli já; nebo ty jsi mi odplatil se dobrým, já pak zlým tobì jsem se odplatil. ¹⁹ Ty zajisté ukázal jsi dnes, že mi èiníš dobøe; nebo aèkoli mne byl Hospodin zavøel v ruce tvé, však jsi mne nezabil. ²⁰ Zdali kdo nalezna nepøítele svého, propustí ho po cestì dobré? Ale Hospodin odplatìž tobì dobrým za to, co jsi mi dnešního dne uèinil. ²¹ Protož nyní, (vím, že jistotnì kralovati budeš, a že stálé bude v ruce tvé království Izraelské), ²² Nynì, pravím, pøisáhni mi skrze Hospodina, že nevypléníš semene mého po mnì, a nevyhladíš jména mého z domu otce mého. ²³ A tak pøisáhl David Saulovi. I odšel Saul do domu svého, David pak a muži jeho vstoupili na bezpeènè místo.

25

¹ Mezi tím umøel Samuel. A shromáždil se všecken Izrael, i plakali ho, a pochovali jej v domì jeho v Ráma. Ale David vstav, šel na pouš^t Fáran. ² Èlovìk pak nìjaký byl v Maon, kterýž statek svùj mìl na Karmeli. A byl èlovìk ten možný velmi, nebo mìl tøi tisíce ovec a tisíc koz, a tehdáž rovnì støihl ovce své na Karmeli. ³ Muže pak toho jméno Nábal, a jméno ženy jeho Abigail. A byla žena ta opatrná a krásné tváøi, ale muž její byl tvrdý a zlých povah, a byl z rodu Kálefova. ⁴ Protož uslyšav

David na poušti, že by Nabal støihl ovce své, ⁵ Poslal deset služebníkù, a øekl David tím služebníkùm: Vstupte na Karmel, a jdìte k Nabalovi, a pozdravte ho slovem mým pøátelsky. ⁶ A rcete jemu takto: Zdráv buì, a pokoj tobì, pokoj domu tvému, i všemu, což máš, pokoj. ⁷ Slyšel jsem, že máš støižce, a pastýøi tvoji bývali s námi; neuèinili jsme jim žádné køivdy, aniž jim co zhynulo po všechny dny, v nichž byli na Karmeli. ⁸ Ptej se služebníkù svých, a povídì tobì. Nyní tedy nech^t naleznou mládenci milost pøed oèima tvýma, nebo v den veselý pøišli jsme; dej, prosím, což máš pøed rukama, služebníkùm svým a synu svému Davidovi. ⁹ Pøišedše tedy mládenci ti Davidovi, mluvili Nabalovi podlé všech slov tìchto jménem Davidovým, a umlkli. ¹⁰ Odpovìdìl pak Nabal služebníkùm Davidovým a øekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? Mnohotì nyní služebníkù, kteøíž se odtrhují jeden každý od pána svého. ¹¹ Ano, vezmu já chléb svùj, a vodu svou a pokrmy své, kteréž jsem pøipravil støižcùm svým, a dám je tím lidem, kterýchž neznám, ani vím, odkud jsou? ¹² A obrátivše se služebníci Davidovi na cestu svou, navrátili se, a pøišedše, oznámili jemu všechna slova ta. ¹³ I øekl David mužùm svým: Pøipaš každý meè svùj. Kteøíž když pøipásali jeden každý meè svùj, pøipásal také David meè svùj, a šlo za Davidem okolo ètyø set mužù, dvì stì pak pozùstalo u bøemen. ¹⁴ A v tom Abigail, ženì Nabalovi, oznámil mládenec jeden z služebníkù, øka: Aj, poslal David posly s pouští, aby pozdravili pána našeho, ale on je ukøikal; ¹⁵ Ješto muži ti prospìšní nám byli velice, ani nám neuèinili køivdy, aniž nám co zhynulo, když jsme bývali s nimi na poli. ¹⁶ Místo zdi byli nám v noci i ve dne po všechny dny, dokudž jsme s nimi byli, pasouce stáda. ¹⁷ Protož nyní pomysl a viz, co bys mìla èiniti, nebo^t již zlé vícì hotové jsou na pána našeho i na všechnen dùm jeho; on pak jest tak zlobivý,

že s ním nelze ani mluvit. ¹⁸ Tedy pospíšila Abigail, a vzala dvě stě chleby, a dvě kožené láhvice vína, a pít ovcí připravených, a pít mír pražmy, a sto sušených hroznů, a dvě stě hrud fíků sušených, a vložila to na osly. ¹⁹ I řekla služebníkům svým: Jdětež napřed, a já za vámi půjdu. Ale muži svému Nabalovi neoznámila. ²⁰ I stalo se, že vsedši na osla, sjížděla po stráni s hory, a aj, David a muži jeho sstupovali proti ní, a potkala se s nimi. ²¹ (David pak byl řekl: Jistě nadarmo jsem ostřelhal všeho, což on měl na poušti, tak že nic nezahynulo ze všeho, což má; nebo mi se odplatil zlým za dobré. ²² Toto uěiò Bůh nepřátelům Davidovým a toto pøidej, jestliže zanechám do jitra ze všeho, což má, až do toho, kterýž moèi na stínu.) ²³ Tedy uzøevši Abigail Davida, rychle sšedla s osla, a padla pøed Davidem na tváø svou, a poklonila se až k zemi. ²⁴ A padši k nohám jeho, řekla: Na mnì, pane můj, ta nepravost. Protož nechť mluví, prosím, služebnice tvá v uši tvé, a vyslyš slova dìvky své. ²⁵ Nechť se neobrací, prosím, pán můj myslí svou za mužem tím bezbožným Nabalem; nebo jakž jest jméno jeho, takovýž jest. Nabal jméno jeho jest, a bláznovství jest pøi nìm. Já pak služebnice tvá nevidìla jsem služebníkù pána mého, kteréž jsi byl poslal. ²⁶ Protož nyní, pane můj, živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, že ti tobì zbránil Hospodin vylíti krve, a abys nemstil sám sebe. A protož nyní buítež jako Nabal nepřátelé tvoji, a ti, kteøíž hledají zlého pánu mému. ²⁷ Tei pak dar tento, kterýž pøinesla dìvka tvá pánu svému, nechť jest dán služebníkùm, kteøíž chodí za pánem mým. ²⁸ Odpusť, prosím, provinìní dìvce své, neboť jistì vzdilá Hospodin pánu mému dùm stálý, ponìvadž boje Hospodinovy pán můj vede, a nic zlého se nenalézá pøi tobì až posavad. ²⁹ A byť i povstal èlovìk, aby ti stihal a hledal bezhrdlí tvého, budeť však duše pána mého svázána v svazku živých u

Hospodina Boha tvého, duši pak nepøátel tvých jako z praku pryè zahodí. ³⁰ A když uèiní Hospodin pánu mému dobøe podlé toho všeho, jakž zaslíbil tobì, a pøikáže^t, abys byl vůdcím nad Izraelem: ³¹ Tedy nebude to k zviklání ani k urážce srdce pánu mému, jako když by vylil krev bez pøíèiny, aneb když by se mstil pán můj. Když tedy uèiní dobøe Hospodin pánu mému, rozpomì se na dívku svou. ³² I øekl David k Abigail: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, že tì poslal dne tohoto mnì v cestu; ³³ A požehnaná øeè tvá, i ty požehnaná, že jsi zdržela mne dnes, abych nevytil krve a nemstil sám sebe. ³⁴ A jistì, jako živ jest Hospodin Bùh Izraelský, kterýž mi zbránil, a^t bych zle neèinil, že kdybys nebyla pospíšila a nevyšla mi v cestu, nebyl by zùstal Nábalo^vi do jitra ani moèící na stìnu. ³⁵ I pøijal David z ruky její, což byla pøinesla jemu, a øekl jí: Jdiž v pokoji do domu svého. Pohleì, uslyšel jsem prosbu tvou, a vážil jsem sobì osoby tvé. ³⁶ A tak navrátila se Abigail k Nábalo^vi, an mìl hody v domì svém jako hody královské; a srdce Nábalo^vo rozveselilo se bylo v nìm, a byl opilý velmi. Proèež ona neoznámila jemu nejmenšího slova až do jitra. ³⁷ Nazejtøí pak, když z vína vystøízlivil Nábál, tedy oznámila jemu žena jeho ty vìci. I zmrtvìlo v nìm srdce jeho, a uèinìn jest jako kámen. ³⁸ A když pominulo takmìø deset dní, porazil Hospodin Nábale, i umøel. ³⁹ Uslyšev pak David, že by Nábál umøel, øekl: Požehnaný Hospodin, kterýž hodnì pomstil pohaninì mého nad Nábalem, a služebníka svého zdržel ode zlého, zlost pak Nábalo^vu shrnul Hospodin na hlavu jeho. Tedy poslal David a mluvil k Abigail, aby ji sobì vzal za manželku. ⁴⁰ I pøišli služebníci Davidovi k Abigail na Karmel, a mluvili s ní, økouce: David poslal nás k tobì, aby tì vzal sobì za manželku. ⁴¹ Kterážto vstavši, poklonila se na tváø až k zemi, økuci: Aj, služebnice tvá za

dívku bude, aby umývala nohy služebníkům pána svého. ⁴² Protož rychle vstavši Abigail a vsedši na osla svého, (přít pak dříveek jejích šlo za ní), jela za posly Davidovými, a byla manželkou jeho. ⁴³ Též i Achinoam pojal David z Jezreel, a byly i tyto dvě manželky jeho. ⁴⁴ Nebo Saul Míkol dceru svou, manželku Davidovu, dal byl Faltiovi, synu Lais, kterýž byl z Gallim.

26

¹ Opět přišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, okouce: Nevíš-liž, že se David kryje na pahrbku Hachila proti poušti? ² Protož povstal Saul a táhl na poušť Zif, a s ním tři tisíce mužů vybraných z Izraele, aby hledal Davida na poušti Zif. ³ I položil se Saul na pahrbku Hachila, kterýž jest proti Jesimon přístupu. David pak trváje na poušti, srozumil, že Saul za ním přitáhl na poušť. ⁴ Nebo poslav David špehéoe, vyzvěděl jistotně, že Saul přitáhl. ⁵ Tedy vstav David, šel k místu, na němž se položil Saul s vojskem. I spatřil David místo, na kterémž ležel Saul a Abner syn Nerův, hejtman vojska jeho. Saul pak spal, jsa vozy otočen, lid také ležení svá měl vůkol něho. ⁶ I mluvil David a řekl Achimelechovi Hetejskému a Abizai synu Sarvie, bratru Joábovu, oka: Kdo sstoupí se mnou k Saulovi do ležení? Odpověděl Abizai: Já sstoupím s tebou. ⁷ A tak přišel David a Abizai k lidu v noci, a aj, Saul leže, spal, jsa vozy otočen, a kopí jeho vetknuté bylo v zemi u hlavy jeho, Abner pak i lid spali vůkol něho. ⁸ Tedy řekl Abizai Davidovi: Dal' Bůh dnes nepříteli tvého v ruku tvou. Protož nyní, medle nech' jej probodnu pojednou kopím až do zemi, tak že nebude potřeby podruhé. ⁹ Ale David řekl k Abizai: Nezapíjej ho; nebo kdo vztáhna ruku svou na pomazaného Hospodinova, byl by bez viny? ¹⁰ Řekl také David: Živ' jest Hospodin, lež Hospodin raní jej, aneb den

jeho pøijde, aby umøel, aneb na vojnu vytáhna, zahyne:
¹¹ Mnì nedej Hospodin, abych vztáhnouti mìl ruku svou na pomazaného Hospodinova. Ale nyní vezmi medle to kopí, kteréž jest u hlavy jeho, a tu èiši vodnou, a odejdime.
¹² I vzal David kopí a èiši vodnou u hlavy Saulovy, a odešli, tak že žádný nevidìl, ani nezvidìl, ani neprocítìl, ale všickni spali; nebo sen tvrdý Hospodinùv pøipadl byl na nì. ¹³ A pøešed David na druhou stranu, postavil se na vrchu hory zdaleka; nebo bylo mezi nimi nemalé místo.
¹⁴ I zavolał David na lid a na Abnera syna Ner, øka: Což se neozveš, Abner? Odpovídaje pak Abner, øekl: Kdo jsi ty, kterýž voláš na krále? ¹⁵ I øekl David Abnerovi: Zdaliž ty nejsi muž? A kdo jest tobì rovný v Izraeli? Proè jsi tedy neostøíhal krále, pána svého? Nebo pøišel jeden z lidu, aby zabil krále, pána tvého. ¹⁶ Není^t to dobøe, co jsi uèinil. Živ^t jest Hospodin, že jste hodni smrti, proto že neostøíháte pána svého, pomazaného Hospodinova. Ale nyní pohleì, kde jest kopí královo a èíše vodná, kteráž byla u hlavy jeho. ¹⁷ Tedy poznal Saul hlas Davidùv a øekl: Není-liž to hlas tvùj, synu mùj Davide? Odpovìdìl David: Jest mùj hlas, pane mùj králi. ¹⁸ Øekl také: Proè je to, že pán mùj honí služebníka svého? Nebo co jsem uèinil? A co jest zlého v ruce mé? ¹⁹ Protož nyní poslyš, prosím, pane mùj králi, slov služebníka svého: Jestliže ti Hospodin vzbudil proti mnì, nech^t zachutná obìt, pakli lidé, zloøeèení jsou pøed Hospodinem; nebo mne vyhnali dnes, abych nemohl obcovati dìdictví Hospodinovu, jako by øekli: Jdi, služ bohùm cizím. ²⁰ Ale již aspoð nech^t není vylita krev má na zemi bez rozsouzení Hospodinova; nebo vytáhl král Izraelský hledati blechy jedné, rovnì jako by honil koroptvu na horách. ²¹ I øekl Saul: Zhøešìl^t jsem, navrať se, synu mùj Davide. Nebo^t nebudu více zle èiniti tobì, proto že jsi draze sobì vážil života mého

dnešní den. Aj, bláznivì jsem dìlal a bloudil pøenáramnì.
²² A odpovídaje David, øekl: Teì hle kopí královo. Nech^t
 pøijde nikdo z služebníkù, a vezme je. ²³ Hospodin pak
 navratìž jednomu každému za spravedlnost jeho a vìrnost
 jeho. Daltì byl zajisté Hospodin tebe dnes v ruku mou,
 ale nechtìl^t jsem vztáhnouti ruky své na pomazaného
 Hospodinova. ²⁴ A protož jakož jsem já dnes sobì draze
 vážil života tvého, tak buďž draze vážen život můj pøed
 Hospodinem, aby mne vysvobodil ze všì úzkosti. ²⁵ Tedy
 øekl Saul Davidovi: Požehnaný jsi, synu můj Davide. Tak
 èinì, dokážeš ctnosti, a v tom se zmocòuje, zkvetneš. V
 tom odšel David cestou svou, Saul také navrátil se k místu
 svému.

27

¹ Øekl pak David v srdci svém: Když tedyž sejdu od
 ruky Saulovy, nic mi lepšího není, než abych naprosto
 utekl do zemì Filistinské. I pustí o mnì Saul, a nebude
 mne více hledati v žádných konèinách Izraelských, a tak
 ujdu ruky jeho. ² Tedy vstav David, odebral se sám i tìch
 šest set mužù, kteøíž byli s ním, k Achisovi synu Maoch,
 králi Gát. ³ I bydlil David s Achisem v Gát, on i muži
 jeho, jeden každý s èeledí svou, David i dvì ženy jeho,
 Achinoam Jezreelská, a Abigail Karmelská nikdy žena
 Nabalova. ⁴ A když bylo oznámeno Saulovi, že utekl David
 do Gát, pøestal ho hledati více. ⁵ Øekl pak David Achisovi:
 Prosím, jestliže jsem našel milost pøed oèima tvýma, a^t
 mi dají místo v nikterém mìstì krajiny této, abych tam
 bydlil; nebo proè má bydlii služebník tvùj s tebou v mìstì
 královském? ⁶ I dal mu Achis v ten den Sicelech, odkudž
 Sicelech bylo králù Judských až do dne tohoto. ⁷ Byl pak
 poèet dnù, v nichž bydlil David v krajinì Filistinské, den
 a ètyøi mìsíce. ⁸ I vycházel David s muži svými, vpády
 èiníce na Gessurské a Gerzitské a Amalechitské, (nebo

ti bydlili v zemi té od starodávna), kudy se chodí přes Sur až do zemi Egyptské. ⁹ A hubil David krajinu tu, nenecháváje živého muže ani ženy; bral také ovce i voly, i osly i velbloudy, i šaty, a navracoval se a pøicházel k Achisovi. ¹⁰ A když se ptal Achis: Kam jste dnes vpadli? odpovìdìl David: K stranì polední Judovì, a k stranì polední Jerachmeelovì, a k stranì polední Cinejského. ¹¹ Neživil pak David ani muže ani ženy, aby koho pøivoditi mìl do Gát; nebo myslil: Aby na nás nežalovali, økouce: Tak uèinil David. A ten obyèej jeho byl po všecy dny, dokudž zùstával v krajinì Filistinské. ¹² I vìøil Achis Davidovi, øka: Jižtì se velice zošklivil lidu svému Izraelskému, protož bude^t mi za služebníka na vìky.

28

¹ I stalo se za dnù tìch, že Filistinští sebrali vojska svá k boji, aby bojovali s Izraelem. I øekl Achis Davidovi: Vìz nepochybnì, že potáhneš se mnou na vojnu, ty i muži tvoji. ² Odpovìdìl David Achisovi: Teprv ty poznáš, co uèinì služebník tvùj. I øekl Achis Davidovi: Tou^t pøìeinou strážným života svého tì ustanovím po všecy dny. ³ (Samuel pak již byl umøel; proèež plakal ho všecen Izrael, a pochovali jej v Ráma, totiž v mìstì jeho. A Saul byl vyplénil vš^tce a hadaèe z zemì.) ⁴ Tedy shromáždìvše se Filistinští, pøitáhli a položili se u Sunem. Shromáždìl i Saul všeho Izraele, a položili se v Gelboe. ⁵ Vida pak Saul vojsko Filistinské, bál se, a uleklo se srdce jeho velmi. ⁶ I dotazoval se Saul Hospodina, ale Hospodin neodpovìdal jemu ani skrze sny, ani skrze urim, ani skrze proroky. ⁷ Protož øekl Saul služebníkùm svým: Pohledejte mi ženy mající ducha vištìho, i pùjdu k ní a poradím se skrze ni. Jemuž odpovìdìli služebníci jeho: Aj, žena mající ducha vištìho v Endor. ⁸ Tedy zmìniv Saul odìv, oblékl se v

roucho jiné, a šel sám a dva muži s ním, a pøišli k ženì té v noci. I øekl: Medle hádej mi skrze ducha vištího, a zpùsob to, a^t ke mnì vyjde ten, kohož bych jmenoval tobì. ⁹ Ale žena øekla jemu: Aj, ty víš, co uèinil Saul, kterak vyhledil viš^tce a hadaèe z zemì. Proèež tedy ty pokládáš osídlo duši mé, abys mne o hrdlo pøipravil? ¹⁰ I pøisáhl jí Saul skrze Hospodina, øka: Živ^t jest Hospodin, že nepøijde na tì trestání pro tu víc. ¹¹ Tedy øekla žena: Kohož^t mám vyvésti? Kterýž øekl: Samuele mi vyveš. ¹² A když uzøela žena Samuele, zkøikla hlasem velikým, a øekla žena Saulovi takto: Proèež jsi mne oklamal! Nebo ty jsi Saul. ¹³ I øekl jí král: Neboj se. Což jsi pak vidìla? Odpovìdìla žena Saulovi: Bohy jsem vidìla vystupující z zemì. ¹⁴ Øekl jí opìt: Jaký jest zpùsob jeho? Odpovìdìla jemu: Muž starý vystupuje a jest odìný pláštím. Tedy srozumil Saul, že by Samuel byl, a sehnuv se tváøí k zemi, poklonil se jemu. ¹⁵ I øekl Samuel Saulovi: Proè mne nepokojíš, že jsi mne zavolati rozkázal? Odpovìdìl Saul: Úzkostmi sevøín jsem velice; nebo Filistinští bojují proti mnì, a Bùh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem tì, abys mi oznámil, co bych mìl èiniti. ¹⁶ I øekl Samuel: Proè tedy se mne dotazuješ, ponìvadž Hospodin odstoupil od tebe, a jest s nepøítelem tvým? ¹⁷ Uèiniltì zajisté jemu Hospodin, jakož mluvil skrze mne, a odtrhl Hospodin království od ruky tvé, a dal je bližnímu tvému, Davidovi. ¹⁸ Nebo že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, a nevykonals hnìvu prchlivosti jeho nad Amalechem, protož uèinil tobì to dnes Hospodin. ¹⁹ Nadto vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku Filistinských, a zítra budeš ty i synové tvoji se mnou. I vojska Izraelská vydá Hospodin v ruku Filistinských. ²⁰ I padl Saul náhle tak, jak dlouhý byl, na zem, nebo se byl ulekl náramnì slov Samuelových. K tomu ani síly v

nìm nebylo, nebo nic nejedl celý ten den a celou tu noc. ²¹ Pøistoupivši pak ta žena k Saulovi a uzøevši, že jest pøedišen náramnì, øekla jemu: Aj, uposlechla dívka tvá hlasu tvého, a opovázila jsem se života svého, že jsem uposlechla slov tvých, kteráž jsi mluvil ke mnì. ²² Nyní tedy uposlechni i ty, prosím, hlasu dívky své, a položím pøed tebe kousek chleba, abys jedl a posilil se, a tak jíti mohl cestou svou. ²³ Kterýž odepøel a øekl: Nebudu^t jísti. I pøinutili ho služebníci jeho, ano i ta žena, tak že uposlechl hlasu jejich, a vstav s zemì, sedl na lùžko. ²⁴ Mìla pak ta žena tele tuèné v domì, kteréž spìšnì zabila, a vzavši mouky, zadìlala, a napekla z ní chlebù pøesných. ²⁵ Potom pøinesla pøed Saule a služebníky jeho, kteøíž jedli, a vstavše v touž noc, odešli.

29

¹ A tak shromáždili Filistinští všechna vojska svá u Afeku, Izrael pak položil se u studnice, kteráž byla v Jezreel. ² I táhla knížata Filistinská po stu a po tisících, David pak a muži jeho táhli nazad s Achisem. ³ Tedy øekla knížata Filistinská: K èemu jsou Židé tito? Odpovìdìl Achis knížatùm Filistinským: Zdaliž toto není David služebník Saule, krále Izraelského, kterýž byl pøi mnì dnù tìchto, nýbrž tìchto let, a neshledal jsem na nìm nièeho ode dne, jakž odpadl od Saule, až do tohoto dne? ⁴ I rozhnìvala se na nìj knížata Filistinská, a øekli jemu ta knížata Filistinská: Odešli zase muže toho, a^t se navrátí k místu svému, kteréž jsi mu ukázal, a nech^t netáhne s námi k boji, aby se nám nepostavil za nepøítele v bitvì. Nebo èím se zalíbìti mùže pánu svému tento? Zdali ne hlavami mužù tìchto? ⁵ Zdaliž tento není ten David, o kterémž zpívali v houfích plésajících, øíkající: Porazil Saul svùj tisíc, ale David svých deset tisícù? ⁶ I povolal Achis Davida, a øekl jemu:

Živ[†] jest Hospodin, že jsi upøímý, a líbí mi se vycházení tvé i vcházení tvé se mnou do vojska. Nebo neshledal jsem na tobì nic zlého ode dne, v kterýž jsi pøišel ke mnì, až do dne tohoto, ale pøed oèima knížat nejsi vzácný. ⁷ Protož nyní navra[†] se a jdi v pokoji, a nebudeš těžký v oèích knížat Filistinských. ⁸ I øekl David Achisovi: Co jsem pak uèinil, a co jsi shledal na služebníkù svém ode dne, v kterýž jsem poèal býti u tebe, až do tohoto dne, abych nešel a nebojoval proti nepøátelùm pána svého krále? ⁹ A odpovídaje Achis, øekl Davidovi: Vím[†], že jsi vzácný pøed oèima mýma jako andìl Boží, ale knížata Filistinská øekla: Nech[†] netáhne s námi k boji. ¹⁰ Nyní tedy vstaò tím ranìji a služebníci pána tvého, kteøíž pøišli s tebou, a vstanouce tím spíše ráno, hned jakž by zasvítávalo, odejdìte. ¹¹ I vstal David, on i muži jeho, aby odšel tím ranìji, a navrátil se do zemì Filistinské. Filistinští pak táhli do Jezreel.

30

¹ Byl pak, když se navrátil David a muži jeho do Sicelechu, den tøetí, jakž Amalechitští byli vpád uèinili k stranì polední i k Sicelechu, a vyhubili Sicelech, a vypálili jej. ² A zajali ženy, kteréž byly v nìm. Nezabili žádného, ani malého ani velikého, ale szajímali a odešli cestou svou. ³ A když pøišel David a muži jeho k místu, aj, vypáleno bylo ohnìm, a ženy jejich, též synové a dcery jejich zajati byli. ⁴ Tedy David i lid jeho, kterýž s ním byl, pozdvihše hlasu svého, plakali, až již více plakati nemohli. ⁵ Obì také manželky Davidovy zajaty jsou, Achinoam Jezreelitská, a Abigail žena nikdy Nábale Karmelského. ⁶ I ssoužen jest David náramnì, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hoøkostí zajisté naplnìna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho). Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém. ⁷ I øekl David Abiatarovi

knìzi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe efod. I vzal Abiatar efod pro Davida. ⁸ Tázal se pak David Hospodina, øka: Mám-li honiti lotøíky ty? A dohoním-li se jích? I øekl jemu: Hoò, nebo se jích jisti dohoníš, a své mocni vysvobodíš. ⁹ A tak odšed David sám i tìch šest set mužù, kteøíž byli s ním, pøišli až ku potoku Bezor; nìkteøí pak tu pozùstali. ¹⁰ I honil je David se ètyømi sty mužù; nebo bylo pozùstalo dvì stì mužù, kteøíž ustavše, nemohli pøejítì potoka Bezor. ¹¹ A nalezše muže Egyptského v poli, pøivedli jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali jemu také i vody pítì. ¹² Dali jemu též kus hrudy fíkù a dva hrozny suché. A tak pojedl a okøál zase, (nebo byl nic nejedl ani nepil tøi dni a tøi noci). ¹³ Zatím øekl jemu David: Èí jsi ty? A odkud jsi? Kterýž odpovìdìl: Rodem jsem z Egypta, služebník muže Amalechitského, a opustil mne pán mùj, proto že jsem stonal, dnes tøetí den. ¹⁴ Byli jsme zajisté vpád uèinili k stranì polední Ceretejského, a v tu stranu, kteráž jest Judova, a ku poledni, kteráž jest Kálefova, a Sicelech jsme vypálili ohnìm. ¹⁵ Tedy øekl jemu David: Mohl-li bys dovésti mne k tìm lotøíkùm? Kterýž øekl: Pøisáhni mi skrze Boha, že mne nezabiješ, a že mne nevydáš v ruku pána mého, a pøivedu ti na ty lotøíky. ¹⁶ I pøivedl ho. (A aj, byli se rozprostøeli po vší té zemi, jedouce a pijíce a provyskujíce nade všemi koøistni tak velikými, kteréž pobrali z zemì Filistinské a z zemì Judovy.) ¹⁷ Protož bil je David od veèera až do veèera druhého dne, aniž kdo z nich ušel, kromì ètyø set mládencù, kteøíž vsedše na velbloudy, utekli. ¹⁸ A tak odjal David všecko, což byli pobrali Amalechitští; také obì ženy své vysvobodil David. ¹⁹ A nezahynulo jim nic, ani malého ani velikého, i z synù i ze dcer, i z loupeže a ze všeho, což jim vzato bylo; všecko zase David pøivedl. ²⁰ Nadto szajímal David všecka stáda bravù i skotù, kteráž

hnali pøed dobyttem svým, a pravili: Toto¹ jsou koøisti Davidovy. ²¹ Pøišel pak David k tìm dvìma stùm mužù, kteøíž byli ustali, tak že nemohli jítì za Davidem, jimž byli kázali zùstati pøi potoku Bezor; tedy vyšli vstøíc Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A pøistouпив David k tomu lidu, pozdravil jich pøátelsky. ²² Ale všickni, což jich koli bylo zlých a bezbožných mezi tìmi muži, kteøíž chodili s Davidem, mluvili, økouce: Ponìvadž nešli s námi, nedáme jim z koøistí, kteréž jsme odjali, tolìko každému manželku jeho a syny jeho, aby vezmouce je, odešli. ²³ David pak øekl: Neèiòte tak, bratøi moji, s tìm, což nám dal Hospodin, kterýž nás ostøíhal a dal vojsko, jenž vytáhlo proti nám, v ruku naši. ²⁴ A kdož vás uposlechne v té vìci? Nebo jakýž bude díl toho, kterýž vyšel k bitvì, takovýž bude díl i toho, kterýž hlídal bøemen; rovnì se dìliti budou. ²⁵ A tak bývalo od toho dne i potom, nebo to za právo a obyèej uložil v Izraeli až do tohoto dne. ²⁶ A když pøišel David do Sicelechu, poslal z tìch koøistí starším Juda, pøátelùm svým, øka: Tei máte dar z loupeží nepøátel Hospodinových. ²⁷ Tìm, kteøíž byli v Bethel, a kteøíž v Rámat ku poledni, a kteøíž byli v Jeter; ²⁸ Též kteøíž v Aroer, a kteøíž v Sefama, a kteøíž v Estemo; ²⁹ A kteøíž v Rachal, a kteøíž v místech Jerachmeelových, a kteøíž v místech Cinejského; ³⁰ I tìm, kteøíž v Horma, a kteøíž v Korasan, a kteøíž v Atach; ³¹ A kteøíž byli v Hebronu, i po všech místech, na nichž býval David s lidem svým.

31

¹ A tak potýkali se Filistinští s Izraelem. Muži pak Izraelští utíkali pøed Filistinskými a padli, zbiti jsouce na hoøe Gelboe. ² I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu a Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy.

³ Když se pak zesílila bitva proti Saulovi, trefili na něj stěelci, muži s luky; i postøelen jest velmi od těch stěelců.
⁴ I øekl Saul odñinci svému: Vytrhni meè svùj a probodni mne jím, aby pøijdouce ti neobøezanci, neprobodli mne, a neuèinili sobì ze mne posmìchu. Ale nechtìl odñec jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv Saul meè, nalehl na něj.
⁵ Tedy vida odñec jeho, že umøel Saul, nalehl i on na meè svùj a umøel s ním. ⁶ A tak umøel Saul a tøi synové jeho, a odñec jeho, ano i všickni muži jeho v ten den spolu. ⁷ Když pak uzøeli synové Izraelští, kteøíž bydlili za tím údolím, a kteøíž bydlili za Jordánem, že zutíkali muži Izraelští, nadto že Saul i synové jeho zahynuli, opustivše místa, také utíkali. I pøišli Filistinští a bydlili v nich. ⁸ A když bylo nazejtøí, pøišli Filistinští, aby zloupili pobité; i našli Saule a tøi syny jeho ležící na hoøe Gelboe. ⁹ I s'ali hlavu jeho a svlékli odñí jeho, a poslali po zemi Filistinské vùkol, aby to ohláøeno bylo v chrámì modl jejich i lidu. ¹⁰ I složili odñí jeho v chrámì Astarot, tìlo pak jeho pøibili na zdi Betsan. ¹¹ Tedy uslyšavøe o tom obyvatelé Jábes Galád, co uèinili Filistinští Saulovi, ¹² Zdvìhli se všickni muži silní, a jdouce celou noc, sòali tìlo Saulovo i tìla synù jeho se zdi Betsanské; a když se navrátìli do Jábes, spálili je tam. ¹³ A vzavøe kosti jejich, pochovali je pod stromem v Jábes, a postìli se sedm dní.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition
of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmo Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2018-11-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 12 Mar 2019 from source files dated 5 Mar 2019

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900